

ФАНТАСТИКА

010

ОРФИЯ

ДА ЖИВЕЕ КРАЛ КОР!

АНДРЕ НОРТЪН

НОВО

10.50 лв.

Андре Нортън

Да живее крал Кор!

Когато през 3450 г. (по старото Земно летоброене) Ел Зим направи фундаменталното откритие, което отваряше пътя към придвижване във времето, отдавна обсъжданата заплаха от промяна на миналото стана реална. Спешно бяха взети строги мерки за недопускане на самоволни проучвания, макар че Зим и неговите асистенти вече бяха обещали да работят извънредно предпазливо.

Около 3465 г. контролът се превърна в бюрократична система от служби за наблюдение с добре обучени и грижливо подбрани сътрудници. Намесата в миналото се допускаше и дори се поощряваше, стига да бъде извършвана „по инструкциите“, и то само извън планетните системи на властващите в момента коалиции.

Например на някои планети, открити в хода на все по-разширяващото се Космическо разузнаване, историята бе поела по зловец път. Подобни светове „в името на всеобщото добруване“ се обявяваха отворени за дейността на новосъздаденото Бюро за проучване и манипулация на времето.

Няколко бляскави успеха в това своеобразно възкресяване на мъртвите бяха достатъчни, за да укрепят репутацията на Бюрото. А широко рекламираните благотворни резултати не можеха да бъдат отречени дори от най-предпазливите и консервативни кръгове. Разбира се, имаше и провали. Но повечето от тях се споменаваха само в лаконични доклади, грижливо поглъщани от компютъра на генералния щаб и съхранявани под строго секретен код.

Към 3500 г. цялостната схема на операцията беше достатъчно отработена, за да функционира що-годе равномерно с помощта на данни, доставяни от ЗАТ – компютър за управление, чиито способности изглеждаха неограничени. Ала хората не са компютри. От време на време възникваха кризи. Налагаше се създаването на втори елитен корпус, обучен да изтръгва победи от зъбите на поражението – ако имаше поне малък шанс за това.

1.

Крид Трапнъл изсумтя.

– С какво се оправдават този път – с компютърна грешка ли? Малко е изтъркано, ако човек има поне капчица въображение. Я да видим... щом ще пробутват отговорността, остава им другият номер – оскъдни данни за обстановката, събрани от местния разузнавателен екип.

Контролер Годард от Пети полеви корпус се славеше с това, че никога не дава воля на чувствата си. Носеше се даже легенда – приемана понякога от новациите за чиста монета – че той не е нищо друго освен хуманоидно тяло, приютило спомагателен блок от компютърния мозък на ЗАТ. И този път той дори не откъсна поглед от вградения в бюрото му телевизионен екран.

В кабинета на Годард нямаше меки кресла. Той старателно усъвършенстваше изкуството да създава неудобства на посетителите, за да не се бавят и отнемат скъпоценното му време. Но Трапнъл се отпусна, доколкото му позволяваше коравият стол, оставяйки с ботушите си влажни петна по дискретно зеления килим.

Крид Трапнъл не беше в униформа. Напротив, ботушите му бяха ожулени, панталонът над тях – омачкан и на петна. Ризата, подпъхната в широк колан с метални капси, някога бе имала ръкави, както подсказваха парцаливите ресни около раменете. Сега мургавите му ръце бяха голи. Приличаше на дрипав скитник и това изглежда му доставяше удоволствие. Нямаше повод да се престарава пред Годард.

– Оскъдни данни за обстановката – лениво повтори той. – Това трябва да е. Не са го използвали от... – той вдигна ръка и взе да брои на пръсти. – Поне от четири обаждания насам. А аз, впрочем, съм в полагаем отпуск.

Подобно напомняне нямаше да му помогне, но поне щеше да бъде регистрирано, защото Годард записваше всяка беседа.

Годард вдигна очи и го изгледа безизразно. Когато заговори, в гласа му отекнаха метални нотки, тъкмо колкото да подхранят илюзията за робот.

– Оправдават се с фалшифицирани рапорти.

Трапнъл подскочи като ужилен.

– Не вярвам! – Той се пляска по коляното и от панталона се надигна облаче прах. – Невъзможно е да го признаят.

– Нямаха избор.

Дали наистина в очите на Годард за миг бе припламнало някакво чувство? Би трябвало да му се нрави, че високомерният Челен сектор, който винаги очакваше хората на Годард да оправят батаците, без открито да признава заслугите им, и едва-едва им разрешаваше да съществуват, сега е принуден да отчете собствената си грешка.

Трапнъл започваше да се вълнува. Не бе очаквал чак толкова интересни събития, когато Годард прекъсна заслужения му отпих. Щом Челният сектор си признаваше грешката, значи наистина ставаше напечено.

Годард включи стенния екран и изгъгна:

– Валек.

За Трапнъл името бе непознато, но на екрана се появи изображение. Сякаш гледаха през прозорец към ярко обагрен пейзаж. На преден план се разстиляше град – високи крепостни стени и кули, обкръжени от нивя с не съвсем зелен, а по-скоро златист оттенък. Архитектурата не беше земна.

Добре обучената мисъл на Трапнъл мигновено проучи и прецени гледката.

После градът отстъпи място на нова панорама. Пустинна област. Небето беше като златисто покривало, преливащо към оранжево, земята под него изглеждаше червеникавокафява. Никаква растителност – само тук-там стръмно се извисяваха скалисти хребети и ридове. А на хоризонта тъмнееше планинска верига.

След миг пустинният изглед бе сменен с по-близък план на една от планините. Насред склона изпъкваше висок зъбер, доизваян и разкрасен от човешка ръка с инкрустации от метал и скъпоценни камъни, тъй че цялата канара искреше под жълтото небе.

– Храмът Орм – поясни Годард.

Последваха още кадри, някои от тях заснети в клисурата отвъд зъбера, където тесни проходи криволичеха сред отвесни скали, покрити със стенописи. Докато на екрана се сменяха образ след образ, Годард даваше кратки обяснения.

Накрая Контролерът изключи екрана.

– Положението е следното: днес Валек се намира в сектор нула-шест, но е покрит само с радиоактивни пепелища.

– Ядрена война? Не разбирам. Тия снимки бяха от цивилизация на феодално ниво.

– Показях ти решителния момент – отговори Годард. – Оттам натаък бъдещето е обречено. Не след дълго жреците на Гъсеницата

призоваха към свещена война – техният оракул изрекъл пророчество, благодарение на което бил победен крал Кор от града, който видя, Ланаскол. Десет години по-късно теокрацията им се разпаднала и тъй бил разчистен пътят за един завоевател от юга. Той сложил начало на историческата линия, която след пет века превърнала Валека в пепелище. Жреците на Гъсеницата не бива да започват тая война... ако има начин да я предотвратим.

– Как ще действваме – чрез оракула ли?

– Да. Ще получиш инструктаж, но нещата стоят така: техният оракул е винаги идиот. Когато умре, жреците започват издирване по целия Валека. Трябва да намерят малоумно момченце, родено точно когато е починал предишният оракул. Детето неизменно се оказва почти лишено от съзнание.

– Значи то изрича онова, което му внушава някой жрец?

– Би могло да се очаква нещо подобно – кимна Годард. – Само че, доколкото установихме с дистанционното разузнаване, не е така. Когато искат да чуят пророчество, отвеждат го на един трон над тъй наречения „коридор на гъсениците“ и го оставят там цяла нощ. На сутринта го прибират и оракулът изрича отговора съвършено отчетливо... макар че обикновено издава само нечленоразделни звуци. Входът към този коридор се охранява зорко. Засега не сме засекли никакво шарлатанство. Ала ЗАТ твърди, че имаме работа с нещо повече от обикновена религиозна измама. И този път не бива да се изрича пророчество за война.

– Как можем да сме сигурни, че онзи южен завоевател няма да победи и без това пророчество?

– ЗАТ го твърди. Ако Ланаскол продължи да съществува като политическа сила, възходящото развитие на цивилизацията ще тръгне по съвсем друг път. Е, разбираш ли какво предимство ни дава оракулът-идиот?

– Искаш да кажеш, че тъкмо него е трябвало да заемем? Звучи доста просто. Какво се е объркало?

– Това трябва да откриеш. ЗАТ смята, че са подадени погрешни данни и нашият човек изобщо не е пристигнал.

– Но... – смаяно възкликна Трапнъл.

– Именно. Но! Цялата работа е станала ясна едва след официалния седмичен бюлетин на ЗАТ. Вдигна се тревога и открихме фалшифицираните записи.

– Не би било трудно да се разбере кой е имал достъп...

– Подправени са разузнавателните записи – от другата страна. Така

твърди ЗАТ.

– Охо! Имаме ли резидент там?

– Естествено. Според ЗАТ няма смисъл да ровим в тази посока. Явно се е намесил някой друг.

– Та това е невъзможно!

Трапнъл имаше чувството, че сред зеления килим под пращните му ботуши е зейнала пропаст. Факти, които цял живот бе приемал за неоспорими...

– Притиснахме ЗАТ да ни даде обяснение. Отговорът гласеше, че данните са недостатъчни. Но не отрича възможността. Тъй че се изправяме пред два варианта. Първо – предател в нашите служби. Второ – не сме единствените, работещи по тази историческа линия. В края на краищата галактиката е прекалено необятна, за да я опознае изцяло която и да било империя или федерация на разумни видове. Не е изключено да действа и друга подобна служба. Може само по една случайност да не сме я срещали досега.

– Но защо е трябвало да се подправя докладът?

– Могат да се измислят няколко причини. Например, че сме под наблюдение. Искаме да спасим Валека, а онези не го желаят. Или пък създават препятствия, за да изпробват силата ни.

– В хубава каша ме забъркваш – кисело промърмори Трапнъл. – Значи аз поемам ролята на оракула и същевременно се опитвам да открия кой не иска да съм там. Между другото, ония от Челния сектор имат ли някаква представа какво е станало с техния човек?

– Засега не. Резидентът е вдигнат по тревога. Виж, Крид, работата е много припряна. Чакат те за инструктаж. Остават ти само няколко планетни дни до момента, в който от теб ще се очаква пророчеството. И всичко трябва да мине гладко – задачата е свръхважна, индекс АА.

Трапнъл се изправи.

– Че кога е било другояче, щом опрат до нас?

– Опираат до нас, когато няма накъде. Не забравяй, този път задачата е двойна.

– Само това оставаше, да забравя – промърмори Трапнъл и излезе.

Легнал в апаратурата за прехвърляне с инструктажен шлем на главата, Трапнъл гледеше как техниците подготвят операцията и се питаше защо ли още стои в системата. Чувстваше се уморен. Изчезнал бе някогашният му устрем. Колко ли чужди живота бе преживял? Вече не си спомняше. А повечето от тях бяха изпълнени с опасности. На два пъти даже го бяха убивали и се бе налагало в последния момент техниците

спешно да го измъкват обратно. Колко пъти бе минавал през мъчения, побоища и други беди във взетите назаем тела! А не биваше да се забравя основният факт, – че сега можеха да го вкарат само в тялото на идиот, почти безсловесна твар, което му докарваше усложнения още от самото начало. Ето защо резидентите се изпращаха предварително и по друга система, за да посрещат и подкрепят активния агент. Те нямаха никакъв шанс да се върнат. Е, добре поне, че не му се налагаше да изгърпи подобно доживотно заточение.

Както винаги, в последния момент съзнанието му се разбунтува – искаше да смъкне шлема и да изкрещи, че отказва да замине. Но скоро техникът натисна бутона.

Минутите на събуждане след прехвърлянето винаги бяха най-опасни. В началото имаше мъчителен за потърпевшия период ка объркване. А Трапнъл открай време мразеше да отваря очи сред новото обкръжение и да изследва новото си тяло. Само че с отсрочки нямаше да постигне нищо и той се застава да повдигне клепачи.

Гледаше право нагоре, към гънките на някаква шатра или балдахин. Бе очаквал ярките багри, които свързваше с този свят, но тъканта имаше перлен отгънък с искрящи дъгоцветни отблясъци. Като завъртя глава, той зърна прозорец и отвъд него – жлътно се небе. Отворът бе преграден с изцяло преплетена решетка. От двете му страни висяха завеси със същия перлен блясък като балдахина.

Ръцете му се плъзнаха по гладка копринена повърхност. Явно лежеше в разкошна постеля. След малко набра кураж да се надигне на лакти. Видя, че откъм краката му в колоните на леглото са завинтени метални халки, свързани с вериги, които изчезваха под завивките. Отметна одеялата. В края на веригите имаше сребърни обръчи, стегнати около глезените му. Беше затворник!

Може би този оракул не бе чак дотам идиот, че да води полусънно съществуване. Може би, напротив, имаше склонност да се движи и да се загубва, ако не го ограничават. Навярно и решетката на прозореца спадаше към ограниченията. Предстоеше му да изиграе роля, която щеше да се включи автоматично веднага щом видеше своите надзиратели. Инструктажът осигуряваше необходимите знания.

Помъчи се да прецени дължината на веригите и когато се раздвижи, те звъннаха тънко и мелодично. За пръв път зърна тялото си. Кой знае защо бе очаквал то да се окаже дребно и хилаво или пък болнаво

подпухнало. Но краката бяха стройни и мускулести, с червеникаво-мургава еластична кожа. По външната страна на едното бедро като спомен за стара рана се ширеше сбръчкан белег.

Той прокара пръсти по лицето си и откри гънката на втори белег, който започваше над лявото око и потъваше в косата. И там кожата беше още тънка и нежна. Странно... щом този оракул-идиот се намираше под опеката на жреците още от ранно детство, как се бе сдобил с тези белези върху добре поддържаното си тяло?

От раздвижването веригите издрънчаха отново. Иззад завесите на балдахина се появи човек. Не беше облечен в червени одежди, каквито според инструктажа носеха жреците. А и видът му не разбуди автоматичната реакция, която очакваше Трапнъл.

Макар че възрастта трудно се преценяваше у представители на чужда раса, новодошлият не изглеждаше нито много млад, нито прекалено стар. Носеше високи ботуши, над тях бедрата му бяха стегнати в прилепнали панталони, а туниката му бе широка, без видими копчета или връзки. На цвят беше мътносиня, с бродиран върху гърдите сложен сребрист символ, по който тук-там просветваха скъпоценни камъни.

На пояса му от сребърни брънки висеше ножницата на някакво дълго и тънко оръжие. Човекът изглеждаше опитен боец. Кожата му бе кафяво-червеникава, а косата, черна на пръв поглед, се оказа тъмнорижавя, когато той пристъпи в обсега на нахлуващата през прозореца светлина.

Гледайки новодошлия, Трапнъл очакваше собствената си реакция и с тревога откри отсъствието ѝ. За пръв път му се случваше предварителният инструктаж да не го въведе в заплануваната роля. Просто бе лишен от познанията, за да се ориентира в тази среда. Освен ако пак имаше погрешно прехвърляне и сега се намираше на място, където не би трябвало... Предпазливост – това беше главното, докато се задействат знанията от инструктажа или докато разбере какво е станало.

Непознатият също огледа Трапнъл и задавено възкликна.

– Господарю Кор! – Гласът му бе изтънял от вълнение. – Разсъдъкът ти... се е завърнал от мрака!

Господарят Кор... нима самият крал Кор? Но кралят беше в Ланаскол, а не в храма Орм! Очевидно всичко беше сбъркано – и мястото, и личността. Трапнъл неволно посегна към челото си.

– Раната, господарю Кор... боли ли те още? Жестока сеч беше, и тежък удар...

Значи рана в главата. А обмяната на тела можеше да се извърши

само при липса на съзнание. И тъй, бе попаднал в тяло, сведено до състояние на идиот от тежката рана в главата. Щом беше така... е, може би имаше шанс?! Не ще и дума, обяснението изглеждаше логично, макар че въпросът си оставаше – защо не бе попаднал в плътта на оракула?

– Боли ме... – промърмори той. – Нищо... нищо не си спомням.

Щеше да им даде това обяснение и да го използва като единствено достъпно прикритие.

– Без малко да ти разцепят черепа, господарю Кор – увери го непознатият. – Сетне ти дълги дни се лута из мрака, без да познаваш дори баща си, крал Кор, или най-близката си сродница лейди Яракома. Трябваше да ти слагат залъци в устата и да се грижат за теб като за невръстно отроче. А после... когато те обзе буйството... – Той тръсна глава. – Щеше да се осакатиш, ако не бяхме...

– Ако не бяхме какво, Джирант?

Втори мъж пристъпи напред и застана до първия. Върху преднищата на зелената му туника нямаше никаква шарка. На раменете му висеше плащ с прорези вместо ръкави. Платът беше чисто бял, само по долния ръб проблягваха странни червени символи.

За пръв път инструктажът на Трапнъл заработи. Новодошлият беше медик или поне най-близкото до тази професия, което можеше да се намери на Валец. Като избута Джирант с рамо, докторът деловито пое китката на Трапнъл и надзърна изпитателно в очите му.

– Не е зле – каза той след дълго мълчание. После внимателно опипа ръбовете на заздравяващата рана. – Даже по-добре, отколкото се надявахме – бе внезапното му заключение. – Каж ми... какво си спомняш?

Трапнъл поклати глава.

– Нищо... Не знам даже твоето име... или неговото.

Той кимна към човека в синьо. Онзи се опита да заговори, но лекарят размаха ръка.

– Нормално е да очакваме известни затруднения. Добре поне, че се свести. Колкото до останалото, паметта ти навярно ще се възстанови, макар и откъслечно. А тук не липсват желаещи да ти разкажат за миналото... някои направо ще бъдат във възторг. – Докторът изглеждаше сдържан и сякаш влагаше някакъв скрит смисъл в последната забележка. Той протегна ръка към Трапнъл. – Ти си господарят Кор Кенрик, втори син на крал Кор Хернот. Допреди три месеца беше заместник на Юга и командир на граничната стража. След едно нападение на кавинците те откриха да лежиш полумъртъв на бойното поле. Като по чудо Джирант успя да съхрани диханието ти, докато те докара в Ланаскол. В

черепа ти зееше грамадна дупка, през която би могъл да изтече целият мозък, а съдейки по поведението ти след това, бяхме склонни да мислим, че тъкмо тъй е станало.

В думите му не личеше кой знае каква почитителност. Ако принц Кор стоеше над него по ранг, то лекарят явно не спадаше към боязливите придворни ласкатели. И Трапнъл-Кенрик – трябваше вече да мисли за себе си като за Кенрик – намираше грубоватия тон за забавен и ободряващ.

– А ти кой си?

– Атикус, целител на телата. Често ще ме срещаш тепърва – за разлика от преди, когато тялото ти служеше добре. – Докторът се обърна към Джирант. – Най-добре ще е час по-скоро да известиш крал Кор за оздравяването.

– Разбира се.

Джирант изтича навън. Атикус се вслуша и изчака да чуе хлопването на вратата. След това отново погледна пациента си.

– Може би не подобава да тревожа човек с разбит череп, като споменавам за възможни заплахи – бързо изрече той. – Но ще е добре да си нащрек. На някои не ще се понрави, че отново владееш разсъдъка си.

Къде се забърках сега, помисли Трапнъл. Изглежда и тук имаше интриги. Но и най-малката помощ от Атикус би била добре дошла.

– По-точно на кого? – подкани той.

– Бих назовал лейди Яракома. – Атикус помълча и внимателно се вгледа в лицето му. След като разбра, че името не означава нещо за пациента му, той се навъси. – Щом не си я спомняш, значи наистина си се отнесъл надалеч, господарю Кор.

– Не я помня. Разкажи ми.

– Тя е старша наложница на брат ти Фолквард, първородния син. Искаше да приложи древния обичай за подsigуряване на родословието, като се вмъкне и в твоята постеля, ала ти не пожела и да чуеш. Тъй че сега тя се бои да не би да си вземеш любовница, застрашавайки бъдещата власт на нейния господар. Ако беше останал малоумен, нямаше от какво да се страхува. А има и хора, които биха се издигнали на високо, ако лейди Яракома стане единствена наложница на двамата принцове. Затова сред тия стени тя първа може да ти желае злото...

– А извън стените?

Докторът сви рамене.

– Като пограничен наместник, който обърна гръб на всички предложения за съюз с кавинците, трябва да знаеш, че мнозина ти желаят

всичко друго, но не и добро здраве.

– Значи ще има трудности за превъзможване – каза Трапнъл.

– Така е, принц Кор. В смутни времена живеем. Макар че е вярно и друго – всички времена са смутни за ония, които живеят в тях. Кавинците се раздвижват на юг, вперили взор в Ланаскол, и мечтаят да ни пометат от пътя си. Казват, че жреците на гъсеницата са се разбърбили напоследък за някаква злокобна поличба. Очакват от лигавите устни на безценния им глупец да се отронят тежки слова за съдбините на хора и народи.

Трапнъл веднага подхвана темата.

– Ново пророчество? Кога твърдят, че ще бъде изречено?

– След пет дни. Пратиха вестоносец при крал Кор с покана да дойде и да го чуе. Той обаче се колебае дали да приеме предложението. Предложение... май би трябвало да кажа заповед. Станали са ужасно надути и се мислят за много важни, откакто бродниците от Дупт долетяха с купища дарове да се преклонят пред тях. Но ако аз бях жрец, бих оглеждал с четири очи всеки дар на бродниците, да не би от него да потече кръв по ръцете ми. Освен това бих се запитал откъде-накъде им е хрумнало изведнъж да търсят съюз с Гъсеницата. В уродливите тела на бродниците няма и капчица благочестие. С две думи, тревоги за крал Кор.

Трапнъл кимна, защото не знаеше какво да каже.

– Добре, господарю Кор – прибави лекарят, – че синът, на когото най-много се е надявал, може отново да застане зад гърба му. По-подходящ момент за оздравяването ти не можеше да има. Не бива да разрешим на краля да влезе в бърлогата на гъсениците.

– Твърде прям си, Атикус.

Лекарят се усмихна мрачно.

– Радвай се, че съм такъв, принц Кор. Доказал съм, че имам право на откровеност и ще продължа да го използвам.

Изскърца отворена врата и пред леглото пристъпи Джирант.

– Крал Кор – обяви той. – И лейди Яракома.

2.

Три луни пръскаха светлина в нощта; принц Кор Кенрик стисна папета на балкона и се загледа надолу към града. Поне едно бе успял да извлече от неуспешния си инструктаж: сред лабиринта от улички можеше да повика помощ. Там се намираше явката на резидента. Въпросът беше как да го открие. В сегашното си положение – като принц Кор, наскоро оздравял от болест, която всички са смятали за безнадеждна – Трапнъл не вярваше да му разрешат разходки насаме.

Боеше се, че Атикус и други като него ще бъдат нащрек – за доброто на господаря Кор. Ала нямаше време за губене. Знаеше, че след пет дни оракулът ще даде сигнал за бунт, който няма да остави камък върху камък от тия квартали пред него.

Значи трябваше да действа сега, тази нощ. А не знаеше нищичко за коридорите на двореца. Не се съмняваше, че да тръгне из тях, означаваше да се залута и да привлече вниманието на стражата. Следователно, налагаше се да използва за измъкването си външната страна на сградата и тъкмо този маршрут проучваше в момента.

Освен балкона, на който бе застанал, имаше още два на същия етаж. Този отляво надвисваше над арка с двуетажна височина, чиято горна половина беше украсена с релефни изваяния – удобна опора за ръцете и краката.

Вече беше преровил гардероба на принц Кор и бе облякъл най-незабележимите дрехи, които откри там. Ботушите бе преметнал на връвчица около врата си.

Най-сложното беше да достигне съседния балкон. Впил зъби в долната си устна, той се хвърли напред и изпъна ръце към отсрещния парапет. Докопа го, задраска с крака по стената в търсене на опора. Сега му помагаше не само дългогодишното обучение, но и фактът, че се намира в силно младежко тяло.

Останалото се оказа лесно. Изваянията по арката му послужиха за стълба. Щом се озова долу на калдъръма, той вдигна поглед към стените на двореца. В прозореца на третия балкон мъждукаше светлинка, но собствената му стая и тази над арката бяха тъмни.

Тук можеше да не се опасява от среща със стражата. Той прескочи залостената церемониална порта, охранявана не от хора, а от страховити заклинания. После се прокрадна по уличката между два реда слепи

стени – прозорците, които гледаха към двореца, се смятаха за оскърбление на кралската особа.

Когато стигна до главната улица, Трапнъл – който вече се смяташе за Кенрик и сам се наричаше с това име – забави крачка, за да не се отличава от околните минувачи. Местният обичай отново бе в негова полза – вечер тук се носеха плащове с качулки, прикриващи лицето. Нетърпението му ставаше толкова силно, че би се втурнал напред, ако не обуздаваше чувствата си. Толкова малко време! Трябваше да открие какво не е наред. Освен това, ако се добереше до оракула, имаше известен шанс да осъществи прехвърлянето; въпреки всичко. Беше чувал за един-два случая, когато извънредни обстоятелства около предвидената за заемане личност са налагали да се действа по заобиколен път, чрез посредник. Разбира се, в тези случаи цялата акция се програмираше от ЗАТ. Той реши, че няма смисъл да се занимава с догадки, и забърза към целта си.

В този късен час минувачите бяха малко. На два пъти му се наложи да се спотайва в сенчести входове и да изчаква отминаването на нощната стража. Най-сетне стигна до една тясна пресечка и част от инструктата влезе в действие. Третата врата... под платнения навес.

С няколко бързи крачки се добра до целта и прокара пръсти по вратата. Показалецът му откри многообещаваща бразда, последва я надолу до лека издатина и натисна трикратно. Внезапно главата му се отметна настрана. Тих звук! Той се прилепи към вратата.

Някой се задаваше по уличката, избягвайки всякакъв шум. Друг агент? Или го преследваха?

Сякаш в проблясъка на лунна светлина сред тъмната алея пред мисления взор на Кенрик внезапно се появи жената, която днес бе дошла в стаята му заедно с крал Кор. Тя имаше нежен глас, застрашително благи обноски... и криеше смъртна заплаха като връхлитащ ястреб. На много светове бе срещал такива като нея. Жени, които използват телата си като оръжие. Атикус беше прав – имаше защо да се опасява от лейди Яракома. Ала тя изигра ролята си добре, навярно с пресметливата надежда да приобщи към своите желания оздравяващия и безпамятен принц Кор. Ако бе пратила съгледвачи подир него – а в това нямаше нищо чудно...

Ръката му стисна ножницата. Още не знаеше как точно да действа с оръжието, но вече познаваше бутона, освобождаващ удара му, какъвто и да бе той.

Тихият звук, който го бе стреснал, не се повтори. Не виждаше нищо, освен още няколко сводести врати. Сигналът... защо никой не

отговаряше? Стискайки оръжието в десницата си, той опипа мястото с лявата си ръка. Може би трябваше да натисне пак...

В този миг вратата се разтвори безшумно.

– Седем-девет-две.

– Осем-десет-три – долетя от мрака. Тънки пръсти стиснаха китката му и го дръпнаха навътре. Вратата се затвори.

Ръката го теглеше и той се подчини, без да прибира оръжието. Усети как около него се плъзва надиплен плат. След малко отпред се разля мъждива светлина и той видя, че е попаднал в неголяма стая. Входят не се забелязваше, по стените се спускаха пищни завеси от въгленочерно платно, осеяно със сребърни руни. Светлината се излъчваше от сфера върху поставка в средата на стаята. От двете ѝ страни бяха разположени един срещу друг два стола от черно дърво.

Всичко това отговаряше на сведенията от инструктажа и той веднага позна жената, която го бе въвела. Тя беше висока и сравнително слаба, с овално лице и изразителни черти. Нейната кожа имаше характерния за ланасколците червеникав оттенък, а и дългата ѝ разпусната коса беше тъмнорижава.

По черната ѝ рокля проблясваше сребриста бродерия със същите магически знаци, които се виждаха по завесите. На ръцете си имаше черни ръкавици с пришити към връхчетата на пръстите орлови нокти.

Той пръв наруши мълчанието.

– Николе.

– Да, аз съм. – Гласът ѝ беше тих, алтов. – Но кой си ти, скрит под облика на господаря Кор Кенрик? Ако не беше онзи, когото трябва да приютя, нямаше да познаваш тайната на вратата. Защо не бях известена за идването ти?

Той разкопча плаща си.

– Не знам какво се случи. Бях пратен да подменя оракула в храма Орм. Вместо това се събудих в тялото, което виждаш.

Очите ѝ бяха дълги, леко скосени нагоре към слепоочията. Тя го оглеждаше внимателно.

– Трябва да ти повярвам, тъй като имам с какво да проверя словата ти. Но не съм чувала някога прехвърлянето да е завършвало по такъв начин.

– Имаше още един агент... от Първи отдел. Повече нищо не чуехме за него.

– Прав си. И аз нищо не мога да ти кажа. Не успях да го открия в храма. Там не допускат жени, а охранителните системи на жреците са

много по-ефикасни, отколкото би могло да се очаква в този примитивен свят. Наложих се да действам по заобиколни пътища – главно чрез това... – Тя посочи сферата. – Узнах съвсем малко. Напоследък в храма се събират мнозина чужденци. Даже бродници от Дупт. Онзи, когото разпитах чрез мисления си взор – макар той да смяташе, че просто сънува – вече не отговаря. Жената на храмовия иконом живее тук, в Ланаскол и идва да ѝ гадае. Тя е удобен обект за сънни разпити, ала не знае почти нищо. Разбрах обаче, че жреците имат в двореца приятели, които са готови да завземат властта. Първият им удар ще падне върху онзи, чието тяло носиш, вторият – върху самия крал Кор. Пръснах слухове тук-там и използвах сънните разпити, доколкото можех. Убедена съм, че не кавински меч, а предателски удар е повалил принц Кор Кенрик.

– Доктор Атикус ме предупреди да се пазя от лейди Яракома. И все пак тия объркани интриги нямат нищо общо със задачата ми да се добера до оракула...

Тя бе минала в средата на стаята, за да засенчи сферата със странните си ръкавици.

– Мислиш ли, че ако го срещнеш, ще можеш да се прехвърлиш?

– Известни са подобни случаи. Но ми се струва, че ако отида открито в храма Орм, нямам особена надежда за среща с оракула – макар да са поканили крал Кор. Закъснея ли, планът става безполезен.

Тя кимна.

– Ние можем...

Кенрик така и не узна какво се канеше да предложи жената. Тялото му се люшна назад, ръката му се вкопчи в завесата, търсейки опора. Платното се раздра и той рухна. Видя, че и Николе се свлича на пода. Последната му мисъл бе, че са атакувани с нещо от рода на мозъчен удар, сетне мракът го обгърна отвсякъде.

Съзнанието му се завръщаше бавно. Сякаш някой го разтърсваше, за да се събуди от дълбока дрямка, и настояваше още докато е замаян, да реши сложна главоблъсканица. Дълбоко в него се надигаше тревога. После усети болка – натъртеното му тяло подскочаше по някаква нестабилна плоскост, която се люшкеше нагоре-надолу. До слуха му долитаха скърцане.

Когато опита да се раздвижи, той откри, че китките и глезените му са стегнати здраво, а двете примки са съединени с трето въже, за да се осуети всякакъв опит за измъкване. На главата му имаше торба,

пречеща както да вижда, така и да вика за помощ.

Кенрик се застави да мисли. Беше се срещнал с резидента – Николе... после ги бяха зашеметили. Като с парализиращ пистолет, настроен за мозъчен удар... Парализатор! Но тук подобно оръжие бе непознато, то щеше да се появи едва в далечното бъдеще.

Съзнанието можеше да се прехвърля в миналото; Бюрото го правеше от десетилетия насам. Но подобно преместване бе извънредно сложна операция. В сравнение с него лъчевото разузнаване изглеждаше детински просто. Колкото до изпращането на оръжия... невъзможно! Освен ако се окажеше вярна догадката на Годард за някаква паралелно действаща група... конкурентна организация.

Но ако можеха да прехвърлят оръжия, значи бяха далеч по-напред от ЗАТ. Кенрик обмисли идеята и реши, че не е твърде окуражаваща.

Николе бе споменала за сбиреще на чужденци в храма Орм. Дали сред тях не се спотайваха и пришълци от друго пространство и време? Може би по някакъв начин бяха засекли пристигането на Кенрик?! Никога не е разумно да подценяваш противника. Беше ли Яракома част от някаква тяхна интрига? Тя дори можеше да се окаже техен служител, също както Николе беше резидент на Бюрото. Вариантите изглеждаха безброй и все неприятни.

Но сега разсъжденията нямаше да му помогнат. Той се напрегна, опитвайки да прецени доколко умело е вързан. Въжетата бяха яки и здраво стегнати. Нито един от познатите му трикове не можеше да го освободи.

Торбата около главата му не беше съвсем плътна. По процеждащите се лъчи прецени, че е ден. Усещаше, че се намират на открито. Беше му горещо, сякаш лежеше под жарко слънце. Измъчваше го жажда.

Плоскостта под него рязко се килна. Той се плъзна напред и опря в твърда стена. Дочу приглушени крясъци. Друсането му подсказа, че превозното средство, в което се намират, е станало неуправляемо.

В опитите си да избегне сблъсъците, той срещна нещо по-меко от грубите плоскости – нещо, или някой, който трескаво се гърчеше, сякаш искаше да избегне тежестта на тялото му. После отекна трясък, двамата се блъснаха един в друг и движението рязко спря.

Наблизо прозвуча тих стон. Леко раздвижване край ребрата му. Николе?!? Той опита да се изтъркаля настрани и донякъде облекчи натиска си върху нея. След миг корави пръсти стиснаха жестоко раменете му. Затътриха го по неравна повърхност, която оставяше тресчици в дланите му, после го запокитиха на земята. Само торбата спаси лицето му от

грапавия чакъл. От удара дъхът му спря.

Остана да лежи задъхан, докато нечий ръце го сграбчиха под мишниците, повлякоха го по гръб, без да заобикалят острите камъни, и найсетне го блъснаха в скала, която го задържа в полуседнало положение с болезнено изкривени крака. Камъкът зад гърба му пареше. Пръстите заопипваха около врата му, торбата се вдигна и слънчевият блясък го заслепи.

Премрежил клепащи в очакване очите му да привикнат, той зърна трима мъже в протрити дрехи. А това наоколо трябва да беше пустинята с ръждивите пясъци. Въздухът трептеше от жегата, също както на екрана в кабинета на Годард.

Единият от тримата вдигна пръсти към устните си и оглушително изсвири. Неиде наблизил му отвърна подобен сигнал. Междувременно Кенрик бе успял с усилие да извърне глава и да види, че на фона на съседната скала се тъмнее черната рокля, сега изпоцапана и разкъсана. Николе също лежеше сгърчена, а главата ѝ бе клюмнала напред и провисналата коса закриваше лицето. Не можеше да се разбере дали е в съзнание или не.

– Доставихме обещаното – изрече онзи, който бе изсвирил.

Беше протегнал шепа напред, ала по всичко личеше, че е неспокоен. Двамата му спътници пристъпиха към него, сякаш готови да си плюят на петите веднага след края на сделката.

– Доставихме обещаното – повтори първият. – Плащай сега!

Макар и стреснат, той изглеждаше твърдо решен да получи каквото му се полага. Една висока скала пречеше на Кенрик да види към кого са отправени думите.

Във въздуха се праметна издута кесия, човекът я грабна и я претегли на длан, като че ли само с това можеше да преброи съдържанието ѝ. Удовлетворен, той я пхна под туниката си, завъртя се на пети и пое през пустинята, следван от двамата си съучастници. Но онзи, който им бе платил, така и не се появи пред пленниците.

Слънчевият блясък принуди Кенрик да присвие очи. Имаше чувството, че се пече на бавен огън. Запита се дали така ще срещне края, завързан и изоставен сред тази безплодна пустош.

После... нещо го докосна. Той едва не изкрещя, защото самата същност на допира го потресе. Някой сондираше съзнанието му! В това посегателство се долавяше чужда намеса, също както и в оръжието, с което ги бяха заловили. Веднага разбра, че няма работа с екстрасенс. Не, сондажът имаше механична основа. И другопланетна – дотолкова

различна, че само на моменти напипваше неговата мисловна честота като птица, която кълве слепешком.

Разбира се, Кенрик имаше защита. Нито един агент не потегляше с мисия без мисловен щит. Същото навярно се отнасяше и до Николе. Всяко проникване в съзнанието би могло да разчете само тукашните им роли. Но сондажът работеше толкова колебливо, че сигурно и това нямаше да постигне. Онзи, който го използваше, явно не успяваше да налучка подходящата честота.

И все пак продължаваше с опитите. Кенрик си представи как невидимият враг отчаяно се мъчи да настрои прибора. Най-сетне кълването престана. Явно приближаваше прекият сблъсък. Кенрик се напрегна, очаквайки появата на човека, който бе наел похитителите. Ала в душната жегата се влачеха минута подир минута и никой не идваше. Не се чуваше нито звук.

Николе се размърда с тих стон.

– Отиде си.

Думите й звучаха дрезгаво, като че едва ги изричаше с пресъхнала уста. Но ако ги бяха изоставили в това безпомощно състояние...

– Да – добави тя, сякаш четеше мислите му по-добре от сондажа. – Нищо чудно да са ни изоставили. Ако е тъй, до вечерта ще сме мъртви – тук слънцето убива бързо и сигурно.

– Как... – опита се да заговори той.

– Чакай! Може би има решение... там... – Тя посочи с брадичка.

Откъм неговата страна под сянката на една стърчаща скала зееше дупка в земята. Тесен кръгъл отвор, колкото да се пхне човешки палец. Наблизо се издигаше могилка от пясък и ситни камъчета. Кенрик зърна от дупката да изниква червеникаво топче – главата на членесто същество, което след малко изпълзя навън и се надигна на сгънатите си бронирани крачета. В предната част на главата имаше три очи, а малко под тях провисваше валмо от пипала, напомнящо жилага брада. По гърба му стърчаха груби черни косъмчета.

– Огнена гъсеница – поясни Николе. Говореше бавно, с отпаднал глас. – От всичко на света най-много обича сол. Погледни въжетата.

Въжетата ли? Кенрик сведе очи. Въжетата бяха изплетени от ивици плат. И напоени с потта му. Пот. Сол...

Огнените гъсеници не бяха включени в инструктажа. Но Николе изглежда знаеше достатъчно за тях. Той се отблъсна с крака, изви се, загуби опора и тежко тупна на земята. После се затърчи към дупката, в която се бе шмугнала гъсеницата още при първото му движение.

Да живее крал Кор!

Накрая вече нямаше сили да пълзи. Бузата му беше охлузена от острия чакъл, слънцето го изгаряше. Бореше се да потисне паниката, да не загуби надеждата, че идеята на Николе въпреки всичко може да успее.

3.

Макар че ръцете му бяха изтръпнали, болката ги прониза. Досети се, че някоя огнена гъсеница открива сол не само по въжетата. Напрягна мускули, за да не отскочи. Болката се засили и той си представи как насекомите рѣфат разранената му плът.

Трудно бе да лежи неподвижно, още повече че не знаеше дали изобщо има смисъл да се предлага като пиршество на тия твари. Но той продължаваше да търпи и най-сетне, когато една по-остра болка го накара да подскочи, дойде краят. Китките му се разделиха. Изчезна опънат между тях и глезените. Вече можеше да се протегне.

Изтъркаля се от сянката на скалата, драскайки по чакъла с изтръпнали кървави длани, за да се оттегли настрана. Без сам да знае как, стигна до една от по-високите канали и се облегна на нея.

Край дупката, от която бе избягал, гъмжеше от огнени гъсеници. Няколко животинки сновяха напред-назад с вирнати глави, сякаш търсеха да видят или надушат изчезналата плячка.

Кенрик смъкна въжето от глезените си. Сега за пръв път можеше ясно да види Николе. Тя полулежеше на една страна и само скалата зад нея ѝ пречеше да се свлече на земята. Като пропълзля натам, той я извъртя, за да се заеме с въжетата. Задърпа ги, усещайки как кръвта болезнено се завръща във вдървените му пръсти, ала жената дори не помръдна. Накрая успя да я освободи, подпря с рамо безпомощното тяло и пригладди назад дългата коса. Очите ѝ оставаха затворени, устните – напукани. Слабият дъх едва шушнеше между тях.

– Николе!

Разтърси я леко. Потупа я по бузата, оставяйки кървава дия под изпохапаната си длан.

Тя въздъхна. Очите ѝ се открянаха. Окуражен, той я повлече към оскъдната сянка на стърчащите камънаци, но по-далеч от гнездото на гъсениците, от което изскачаха нови и нови животинки. Сега те вече се превръщаха от помощници във врагове.

Девојката в ръцете му раздвижи глава.

– Какво...

– Всичко е наред. Свободни сме.

С видимо усилие тя доотвори очи и вдигна ръце, за да огледа подутите синини около китките си.

– Значи гъсениците...

– Да. Само че им се услади. Искат още.

– Трябва... – Тя облиза пресъхналите си устни и добави едва доловимо. – Трябва да се махаме...

С ново усилие той успя да се изправи на крака. Скалите наоколо се извисяваха като дънери на вкаменена гора, ала без клони и листа, които биха им предложили спасителна сянка. Накъдето и да се озърнеш, погледът му скоро срещаше преграда. Започваше да се тревожи, че макар и свободни, могат да загинат в тази пещ.

Николе се помъчи да стане. Той се наведе да я подкрепи. Тя се подпря на него и несръчно вдигна ръце да оправи косата си.

– Хайде!

Като я придържаше, той заобиколи една скала, после втора.

Внезапно тя извика и посочи напред с подпухнал показалец.

Досега Кенрик бе смятал, че камъните около тях не са нищо друго, освен игра на природата. Но гледката подсказваше противното. От обжарената, пропукана почва стърчеше арка, явно дело на човешки ръце, макар опорните колони да бяха се слегнали толкова дълбоко, че сенческото пространство под нея бе съвсем тясно – колкото да пропълзят. Ала дори и това беше надежда за оцеляване. Подкрепяйки момичето, Кенрик закуцука нататък.

Щом стигна до проядения от времето камък, той се отпусна на земята и помогна на Николе да коленичи. После двамата пропълзяха в тунела. Ако успееха да преживеят деня, вечерта щеше да им донесе нови надежди.

Кенрик напредваше почти слепешком, тъй като очите му все още не можеха да се пригледят към резкия преход от ярко слънце към почти пълен мрак. Двамата се плъзнаха надолу сред лавина от боклуци, чакъл и облаци глинен прах, които ги караха задавено да кашлят, докато накрая спряха, полузасипани от срутената маса.

– Николе?

Опипа наоколо. Отначало не откри нищо, после пръстите му срещнаха дългата сплъстена коса.

– Николе! – извика той отново, но му отвърна само громолящото ехо и тракането на падащи камъчета. Изплашен, че нова лавина може окончателно да ги погребее, Кенрик трескаво заработи с ръце.

След като се освободи, той се ориентира по косата, за да измъкне девойката. Плъзна ръка по тялото и с облекчение усети как сърцето бие под дланта му. Издърпа я встрани от купчината, после се зае да изследва

ямата, в която бяха попаднали.

Не беше яма. През отвора горе се процеждаше оскъдна светлина и донякъде с нейна помощ, донякъде опипом, той разбра, че се намират в коридор. Арката навярно бе служила за вход, от доста време задръстен с камъни и пръст.

Във всеки случай тук беше много по-хладно. Спомни си, че в естествените пещери температурата спада с отдалечаването от входа. Може би този принцип действаше и тук.

Следващото му откритие бе по-сериозно. Когато опита да се изкатери обратно, канарата поддаде под тежестта му. Повърхността ѝ беше толкова нестабилна, че и най-лекото докосване я свличаше надолу.

– Къде...

Шепотът на Николе го ободри и той я прегърна, изпълнен с благодарност и облекчение.

– Пропаднахме в някакъв тунел.

– Тъмно... хладно... – отрони тя колебливо. – Но как ще се измъкнем?

– Не можем да се покатерим – призна той. – Остава ни само другата посока.

Ала щеше ли да им стигне въздухът? И мракът... как да тръгнат през него?

Усети, че Николе се раздвижи. Ненадейно наоколо се разля бледа светлинка, излъчвана от малка сфера в ръката ѝ. Девојката се разсмя тихо и пресежливо.

– Като магьосница, търсена от добрите хора на Ланаскол – гласът ѝ укрепваше, – и аз знам някои трикове, приятелю. Онова, което ми помагаше да приспивам ума, тук ще е още по-полезно. Хайде сега да видим къде сме се озовали.

Светлината на сферата не беше ярка, но от някои места по стените сякаш започваха да ѝ отговарят мътни проблясъци. Кенрик чу възклицание и побърза да подкрепи Николе, когато тя се втурна към едно от искрящите петна. После я видя да допира сферата до стената.

При сближаването си и двете светлилки се разгоряха.

– Подобие то ражда взаимодействие – отвърна девојката на въпросителния му поглед. – Тази сфера, една от тайните на моята професия, започва да свети, когато я докосна. Но изглежда строителите на тунела са разполагали с неограничени запаси от рудата орм, щом са я вграждали в стените. Мисля, че вече няма защо да се боим от мрака.

Двамата поеха напред с бавна крачка, без да пресилват изтерзаните

си тела. Петната по стените припламваха едно след друго и осветяваха пътя им.

Отначало инкрустациите от ормова руда бяха безформени, ала нещата се промениха по-навътре в леко наклонения коридор. Сега започнаха да се появяват стенописи и светлите петна се сливаха в очи, ризници, мечове и копия на бойци сред вихъра на някаква титанична битка. Имаше и огнени гъсеници, но това не бяха дребните петсантиметрови животинки. Древният художник ги бе изобразил като страховити чудовища, върху чиито космати гърбове язدهа хора... или поне човекоподобни същества. Тази причудлива кавалерия не само се сражаваше срещу пеши войници, но на свой ред бе преследвана от грамадни летящи влечуги.

Николе посочи една от странните твари с кожести крила и дълга змийска шия.

– Дългозъб от Дупт! Това трябва да са бродниците от Дупт! Те и до днес яздят из небесата...

– Ами гъсениците? Погледни размерите им. Чувала ли си някога за подобни чудовища?

– Не. Но както ти казах, жреците на Орм грижливо пазят своите тайни. Те крият оракула в тунели, наричани „пътят на гъсениците“, тъй че не е изключено някога тия твари да са имали по-едри братовчеди. Изглежда, че сме попаднали в много древно подземие. А щом крилатите дългозъби са познати и днес...

– Може би съществуват и грамадни гъсеници? Да се надяваме, че не са тук...

За изненада на Кенрик въздухът все още бе годен за дишане, но му се струваше, че от много векове човешки крак не е стъпвал насам. Бойните сцени все тъй покриваха стените, докато накрая се превърнаха в монотонно зрелище. Леката прохлада постепенно премина в пронизващ студ.

Не знаеха колко път са изменили. Нямаха сили да се движат бързо и от време на време се налагаше да спират, за да дадат отдиш на изнурените си тела. Мъките на жаждата ставаха все по-непоносими.

По време на една от почивките Кенрик направи първото си обнадеждаващо откритие. Бе се подпрял с длан на стената и внезапно отдръпна ръка. В една от браздите, изобразяваща крак на огнена гъсеница, пръстите му бяха срещнали влага. Той бързо опипа каменната гравюра и подвикна на Николе да светне по-отблизо.

Така откриха вода – съвсем малко, но все пак достатъчно, за да се

събере с език от грапавата скала. После Кенрик настоя да побързат напред; може би в дълбочините имаха повече шансове да намерят извор. След малко стигнаха до стълба, която се спускаше в тъмен кладенец – тук свършваха гравюрите от ормова руда и започваше непрогледен мрак.

Спускането им се стори безкрайно. Въпреки всичко те бързаха, защото въздухът ставаше все по-влажнен. Когато стигнаха подножието на стълбата, лъчите на сферата се отразиха в повърхността на малко езерце.

Не природата, а човешки ръце бяха издълбали кръглия басейн, пълен с вода, от която двамата жадно загребаха с шепи, за да се напият. Хладната струя извираше от чучур, изваян като глава на приказно чудовище. Николе въздъхна, седна и се облегна назад, бършейки водата по брадичката си с крайчеца на раздраната и изпоцапана рокля.

– Как мислиш, след като Върховните съдбини утолиха жаждата ни, дали няма да ни предложат и храна? – запита тя, сякаш отсега нататък нищо вече не можеше да я учуди.

Думите ѝ разбудиха глада на Кенрик. Много време бе минало от последната му вечеря на трапезата на крал Кор в Ланасколския палат. Той стана на крака, после се наведе да вдигне сферата от пода, където я бе оставила Николе. Мракът наоколо беше толкова гъст, че слабата светлинка едва се преборваше с него. Виждаше само най-долните стъпала и част от стената – останалото тънеше в тъмнина. Но сега, след като бе утолил лютата жажда, той усети и още нещо. Дразнеш остър мирис. Породен не от влагата, а съвсем различен, тежкият дъх долиташе на гласци, като че носен от някакъв ветрец из тунелите.

Не му се искаше да напуска езерцето. Кой знае дали пак щяха да открият вода сред този лабиринт. Сега навярно се намираха дълбоко под пустинята – ала нямаше представа дали вървят на изток, запад, север или юг.

Когато изрече мислите си на глас, девойката кимна в отговор. Междувременно тя бе доразкъсала парцаливата си пола и събираше на топка провисналите краища. Сега ги омотаваше около кръста си, за да не ѝ печат.

– Нямаме избор – каза тя. – Тия подземия трябва да са издълбани с някаква цел. Следователно на другия край все ще открием нещо, било то врата, арка или изход.

Държеше се както при първата им среща, сякаш отново си бе възвърнала вярата в собствените сили и тяхното общо бъдеще. Кенрик

неволно ѝ завидя. Тя протегна ръка и пое сферата. Като се ориентираха по лявата стена, двамата отново поеха напред.

Тук нямаше наклон. Подът беше съвсем равен. По стените вече липсваха изображения, макар да личаха бразди и драскотини, като че многобройни минавания на някаква тежка маса бяха изтъркали камъка, оставяйки полирани жлеbove на средата между пода и тавана.

Под краката им нямаше нито отронени камъчета, нито прах. Изглежда навлизаха в нов коридор, защото отдясно се извиси втора стена и Кенрик забеляза нещо окуражаващо. В подножието ѝ бе издълбан улей, по който течеше вода, може би преливаща от кръглото езерце.

Николе наведе сферата над потока и Кенрик чу смеха ѝ.

– Върховните съдбини са благосклонни. Имаме вода... поне засега.

Но имаше и още нещо. В лицата им лъхаше тежък мирис на застояло и вкиснато. Кенрик стисна ръката на девойката и я застави да спре, като се заслушваше напрегнато. По китките му пареха раните, оставени от челюстите на огнените гъсеници. Сети се за стенописите от горния коридор – грамадните гъсеници, които можеха да носят ездаци.

Никакъв звук – само миризмата ставаше все по-тежка. Предпазливо продължиха напред. В стената отляво се появи отвор и мирисът, които долиташе оттам, му бе познат отдавна – мирис на смърт и тлен. Той придърпа Николе към себе си, по-далеч от тази зловеща врата. Внезапно момичето възкликна, изтръгна се от прегръдката му и посегна да вдигне нещо от пода.

Предметът се оказа дълго парче лиана, дебела колкото китката му и отрупана с бледозелени плодове, два от които бяха смачкани, разкрили месестата си белезникава вътрешност. Останалите четири, макар и натъртени, бяха здрави.

Николе размаха лианата.

– Салас! – изрече тя възторжено, сякаш се бе натъкнала на приказното съкровище на Ксотал. – Това е храна!

Бързо обраха плодовете, всеки от които беше едър колкото юмрукът на Кенрик. Дъвчейки с пълна уста, той се запита как лианата е паднала тук. Николе пхна един плод в подгънатата си пола и захапа друг, после тихичко пристъпи към отвора, откъдето долиташе вонята.

Кенрик се хвърли след нея, ала спря изумен от гледката, която се разкриваше в сиянието на сферата. Виждаше се само част от зала, претърпкана с повехнала гниеща растителност. Плодните лиани се преплитаха с други стъбла и всичко това беше пресовано, така че да освободи място за нови количества. Запита се за какво може да служи подобна

отвратителна колекция.

– Хайде!

Николе остави сферата на пода, разхлаби закопчалките на раменете си и разпусна парцаливия пояс, който бе оформила преди малко. След миг полата се свлече в нозете ѝ и тя остана по риза.

Девојката набързо разпъна свалената дреха и се наведе над най-близката камара – подбираше плодове и някакви непознати зърна, като отхвърляше смачканите и презрелите. Кенрик последва примера ѝ. Накрая тя омота провизиите в полата и доколкото можа стегна импровизираната торба. Скоро двамата се измъкнаха навън и с удоволствие вдъхнаха по-свежия въздух в коридора.

– Това е склад на огнена гъсеница – каза Николе. – Инстинктът ги кара да събират растителност под земята, докато изгние и ферментира, за да я изядат. Но...

– Да... размерите! – добави Кенрик, който вече и сам се досещаше какво може да означава находката им.

Дребните пустинни животинки не бяха в състояние да отмъкнат под земята тия грамадни лиани, нито пък да струпат такова обширно бунище. Кенрик опипа ръцете си и разбра, че почти няма място за съмнения – в тунелите бродеха гигантски гъсеници. Изображенията по стените показваха, че някога са ги яздил хора, ала стенописите бяха много стари. Дружбата помежду им трябва да бе изчезнала отдавна, щом Николе не бе чувала за нея. Освен ако...

– Възможно ли е да приближаваме храма Орм? – запита той.

– И аз това се чудех. Но не ми се вярва да сме били отвлечени от жреците на гъсеницата. Мозъчният сондаж... не е тяхна работа. Те си имат други магически способности.

– Според ЗАТ те се готвят за война. Представи си, че изневиделица изникне армия от ездачи на гъсеници – какво биха направили бойците от Ланаскол? А ако връхлетят и бродниците...

– Тогава биха помели и най-силната войска на крал Кор – завърши тя. – Но защо ще им трябва пророчество, ако владеят подобна мощ?

– Може би защото сами вярват в него. Кажете ми какво знаеш за жреците на Орм?

– Само онова, което е успял да събере ЗАТ чрез лъчевото разузнаване. Всичко останало е от втора ръка. Доколкото разбирам, от поколения насам техните йерарси не са напускали храма, навън излизат само най-низшите служители. Но дори и те странят от обикновените хора и общуват единствено с крал Кор и придворните съветници. От време на

време жреците изпращат послания, с които призовават в храма някой благородник – или самия крал – за да узнае новото пророчество. Кралете почти винаги са се отзовавали. Говори се, че двама отказали да се подчинят и съдбата ги наказала. Само че не е открита никаква връзка между жреците и последвалите нещастия. Сегашният крал никога не е бил канен. Това знам, а и ЗАТ май не знае повече...

– Казваш, че те имат тайни и строго ги охраняват.

– Да. Един от кралете се разбунтувал открито, повел войска да превземе храма и... изчезнал. Завърнали се само няколко заблудени бойци от края на колоната, но всички били с помътен разсъдък. Тази легенда е отпреди двеста планетни години... а някои подробности подсказват, че може би тогава жреците са използвали гигантски огнени гъсеници.

– И след това всички са се подчинявали безпрекословно на покани-те – каза Кенрик. – Да, такъв нагледен урок дава ефект. Обаче тук откриваме една важна подробност. Много от тия растения са свежи. Следователно, който и да ги е събрал, има достъп до повърхността – и то до плодородна местност.

– Колкото по-скоро намерим изхода, толкова по-добре. – Николе запретна дългата си долна риза. – Да вървим!

Храната и надеждата за спасение им вдъхнаха сили да ускорят крачка. Отминаха втора врата в стената – силната воня подсказваше, че тук гниенето е значително по-напреднало. После тунелът се разклони. Нямахме как да изберат пътя си, тъй като двата коридора изглеждаха еднакви и продължаваха приблизително в една и съща посока.

Поеха наляво, като брояха крачките си с намерение да се върнат обратно, ако стигнат до двеста, без да забележат нещо обнадеждаващо. Тревогата караше Кенрик да бърза. Непрестанно си спомняше прясната лиана и мислеше, че берачът може всеки момент да се върне с нов товар. А срещата с гигантска гъсеница означаваше неминуема гибел.

Стените оставаха гладки. Въпреки надеждите им, подът не се изкачваше нагоре. Но в лъчите на сферата отпред се разкри нова врата. И този път от нея не долиташе зловоние.

Предпазливо преминаха през вратата и се озоваха сред мътна светлина, падаща отгоре. Високо над тях стърчеше издатина, върху която се издигаше трон, издялан от монолитен каменен блок. На подлакътниците на трона проблясваха метални халки; още една такава халка имаше на облегалката му.

Пред тях се простираше широка открита площадка. На еднакви

разстояния в стените зейваха входовете на тунели като този, по който бяха пристигнали. Не се чуваше нито звук, нямаше никакъв признак, че някой или нещо се движи по тия проходи.

Гледката на трона, готов да приеме безпомощния пленник, разбуди инструктажа на Кенрик. Това бе мястото, където оставяха оракула, прикован към седалището, за да узнае пророчеството.

4.

– Кенрик!

Нечии ръце се мъчеха да го удържат. Разбуждаше се като от кошмарен сън. Намираше се до стената и опитваше да се изкатери към празния трон, а девойката упорито висеше на раменете му, за да го задържи. Кенрик я отблъсна с ритник. После властта на инструктажа отстъпи. Пръстите му загубиха опора и той се търкулна надолу, повличайки момичето.

– Трябва да бъде там, горе!

Не смееше да вдигне поглед, за да не попадне отново във властта на трона.

– Не! – Тя продължаваше да го стиска отчаяно. – Ти не си оракулът. Ти си принц Кор Кенрик – не забравяй!

– Инструктажът...

– Знаем! – Шепотът ѝ беше по-властен от вик. – Заповядано ти е да седиш горе. Но прехвърлянето е било неточно. Сега трябва да влезеш в играта като съвсем друга фигура. Едно обаче е сигурно – вече не сме изгубени в недрата на пустинята. Намираме се в храма Орм. Може би ще открием начин да се измъкнем.

Тя имаше право, а и бе успяла да го изтръгне от замайването. Кенрик не беше оракулът. Добре поне, че сега знаеха точно къде се намират.

Момичето тихичко се засмя.

– Да се измъкнем... да, ако огнените гъсеници могат да летят! Това е най-потайната и най-добре охраняваната част от храма. Ами ако се залутаме из коридори, включени в инструктажа ти, и срещнем самия оракул? Какво ще правим тогава?

– Може би ще се прехвърля.

Някаква поразителна шега на съдбата го бе довела тъкмо там, където би трябвало да попадне в началото на мисията. Ако успееше да се прехвърли, можеше да избегне провала. Тази мисъл му вдъхна нови сили и той пак огледа стената.

– Добре. – Гласът ѝ стана тих и дрезгав, както в пустинята. – Но докато го намериш, постарай се да останеш Кенрик. Иначе ще бъдеш лесна плячка за първия срещнат пазач.

Той хвана девойката през кръста и я придърпа към един от

тунелите. Бе чул нещо да се задава изотзад. Спотаиха се и зачакаха.

Николе бе прибрала сферата и наоколо се възцари сумрак. Но и сивата дрезгавина на залата беше достатъчна, за да различат съществото, което изпълзя на открито.

Огнена гъсеница, да, но гигантска, тъкмо както бяха предполагали. Дребните пустинни животинки бяха просто жалки карикатури на това чудовище тук. Ала според стенописите някога хората бяха яздили подобни създания...

От вълнение Николе впи нокти в ръката му, но запази самообладание и не издаде нито звук. На гърба на съществото беше пристегнато широко седло – прекалено просторно за сам ездач, прецени Кенрик. За издатината на седлото отпред бяха прикрепени юзди, а другият им край чезнеше във валмото пипала, които се гърчеха, сякаш се мъчеха да отхвърлят досадната принуда.

Гъсеницата изпълзя докрай от тунела и спря на откритата площадка. Трите ѝ очи мътно проблясваха. Дори да бе забелязала двамата бегълци, тя не проявяваше никакъв признак на интерес. Стоеше неподвижно, като че размишляваше, и само движението на трептящите пипала с провиснала под тях слуз подсказваше, че е жива.

Поуспокоен от нейната неподвижност, Кенрик пристъпи напред, за да огледа по-добре седлото. Отпред, точно където би била ръката на ездача, висеше кобур. Пълен.

Кенрик чак изохка от изненада. Онова, което виждаше, просто нямаше място в този храм и в тази епоха. Личността можеше да се прехвърля. Докато се върнеше обратно в щаба, тялото му – или по-точно тялото на Крид Трапнъл – щеше да го чака в специален предпазен контейнер, който поддържаше жизнените функции. Тук той беше облякъл – ако можеше така да се изрази – чужда обвивка от плът и кръв.

Ала в онзи кобур имаше оръжие от неговата епоха – лъчемет. А материални предмети не подлежаха на прехвърляне. От друга страна, лъчеметът не можеше и да е създаден тук. Изработката му изискваше поредица от сложни технологични операции. Изключено беше да са построили фабрика, за която би трябвало да прехвърлят цяла армия от специалисти.

Приборът за мозъчен сондаж не беше земен... или поне работеше на необичайна честота. Ами ако тук действаше и друга организация – развивала се успоредно с тяхната, но направила откритие, позволяващо да се постигне прехвърляне без подмяна? Само едно можеше да го докаже със сигурност – проверката дали лъчеметът от кобура е точно като

онези, които познаваше отпреди. Изгаряше от нетърпение да го поеме в ръце, за да се увери.

Огнената гъсеница носеше седло, значи бе свикнала с ездач... но щеше ли да изтърпи приближаването на непознат човек? Кенрик се колеба и изпусна момента. Остра болка процепа главата му и той притисна ушите си с длани, макар че не чуваше никакъв звук.

Гъсеницата надигна глава и се обърна към тунела, от който бе дошла. После тронаво се вмъкна в отвора.

– Видя ли какво имаше в кобура? – попита Николе.

– Приличаше на лъчемет...

– Само че лъчемет не може да се прехвърли. Нито пък може да бъде изработен от ковачите на тази планета. Навярно грешим, като мислим само за прехвърляне – ами ако е донесен от другопланетен кораб?

– Преди четири хиляди и петстотин... – започна той и не довърши. Сега те самите се намираха в миналото.

– Човечеството не е било първо в космоса – напомни му Николе. – Има множество следи от ония, които са пътували преди нас. Според звездните мащаби ние сме много млади.

Вярно беше, и все пак... лъчемет! Трябваше да открие дали оръжието е създадено от някаква успоредно развита технология. Овладяването на прякото прехвърляне – за Бюрото подобна информация би била поценна от всичко друго, което можеше да узнае на Валек. На всяка цена трябваше да се добере до оръжието. Николе навярно мислеше за същото, защото се обади:

– Животното беше повикано с ултразвуков сигнал – човек не го чува, но го усеща. Можем да тръгнем натам...

Кенрик кимна.

– Усетих го.

Тя отново се разся.

– Знаеш ли какво правят жреците с жена, попаднала във владенията им? Ако не, представи си най-лошото, което ти дойде на ум, и го доразвий. Уверявам те, че бих предпочела да загина от собствената си ръка, отколкото да им се дам жива. А не е изключено вече да сме задействали някоя от предпазните системи и стражата да бърза насам.

– Мислех, че не смеят да идват при трона на оракула.

– Това е легенда. Жреците на гъсеницата пускат навън само онова, което биха искали да се разчуе. Кой казва на оракула какво пророчество да изрече? Някоя огнена гъсеница ли? Не, самите жреци отлично познават пътищата насам.

След тези думи двамата поеха по дирите на гъсеницата. Онази част от Крид Трапнъл, която се бе превърнала в Кенрик, пристъпваше тихо, пръстите му се свиваха и разпусаха, закопнели да докоснат оръжие. Като добре обучен боец, той се чувстваше едва ли не гол, щом нямаше нищо в ръцете. А нюхът му подсказваше, че ги очакват неприятности, защото киселият мирис на гъсениците ставаше все по-силен.

Подът под краката им леко се издигаше, докато стъпиха върху по-редица от ниски стъпала и в далечината изникна неясно бледо петно – очевидно дневна светлина. Значи се завръщаха към повърхността. Вървяха бавно, притиснати до стената, и се ослушваха...

Постепенно отслабваше и подземният хлад. Най-сетне двамата достигнаха края на тунела и надникнаха навън.

Пустота. Трябваше да сведат глави, за да видят с какъв капан завършва коридорът – защото наистина беше капан. От двете им страни стърчаха забити в стената колове, върху които се крепеше метална мрежа. Тя се простираше по цялата обиколка на просторна глинеста пещера, към която водеха множество тунели – и явно целеше да попречи на гъсениците да се изкатерят на повърхността.

В единия край на пещерата имаше платформа, отрупана с камари растителност, хвърляна навярно някъде високо отгоре. Край нея няколко гъсеници пъргаво събираха прогнилата маса с челюстните си пипала и отнасяха товара си към тунелите.

Имаше и други, по-едри гъсеници, покрити с гъста черна четина. Всички те бяха оседлани, тъй че Кенрик не можеше да разбере кое от чудовищата са проследили дотук.

– Долу – прошепна в ухото му Николе.

Имаше право. Точно под тях се намираше едно от ездитните чудовища. Беше приклекло ниско, отпускатки бронирания си корем на земята. Не можеше да се разбере дали е същото. Но на седлото му висеше кобур.

Той смъкна от рамото си импровизираната торба с плодове. Същевното бе привело глава, пипалата под нея се сплиташа на стегнат възел. Докато Кенрик го гледаше, масивната глава клюмна надолу. Може би спеше.

Тук каменната стена беше груба, надупчена навярно от гъсениците с дълбоки вдлъбнатини – достатъчни, за да дадат известна опора за човешки ръце и крака. Докато се спускаше, Кенрик трябваше да следи скалата и нямаше представа дали спящата гъсеница не се е събудила и не се готви да го сграбчи. Когато най-последно буташе му стъпиха върху

чакъла в подножието на стената, тялото му се обливаше в пот, не само от трудното слизане.

Бавно се завъртя, очаквайки да зърне насреща си челюстите на гъсеницата. Питаше се дали ще има време да грабне шепа пясък и да я хвърли в трите ѝ очи. Но съществото лежеше неподвижно. Кенрик видя, че хълбоците му равномерно се надигат и отпускат. Както бе проснато, нямаше да му е трудно да се пресегне до кобура и да измъкне лъчемета.

И все пак той просто не повярва на късмета си, когато всичко мина като по ноти. За разлика от познатите му оръжия, това тук беше удивително леко. Кенрик го подпъкна в пояса зад гърба си, та да остави ръцете свободни за обратното изкачване. След това се върна при Николе с цялата бързина, на която бе способен.

В общи линии предметът наистина напомняше лъчемет. Имаше дуло, приклад, две ръкохватки една пред друга и мерников механизъм. Като надникна през него, Кенрик откри, че оптиката е далеч по-мощна, отколкото на което и да било друго оръжие.

Доколкото можеше да прецени, предметът бе изработен от някаква лека сплав. И извънредно твърда. Колкото и да се мъчеше, не успя нито да я надраска с токата на колана си, нито да я нащърби с камък. Нима оръжието наистина идваше от звездолет? Звездолет, който бе пресякъл галактичните простори далеч преди човечеството да вдигне любопитен поглед към луната на своя свят?

– Създадено е за употреба от човекоподобни същества – подхвърли Николе.

Така беше. Ръкохватките и общият баланс бяха пригодени за същество с тяло, подобно на неговото. Но това откритие не бе чак толкова важно. Кенрик не смееше да изпробва оръжието – боеше се, че може да вдигне шум. Ала с лъчемета поне част от проблемите изглеждаха по-лесно разрешими.

– Стреляла ли си някога с подобно нещо?

– Преди прехвърлянето ли? – Тя се усмихна. – Не. Обучиха ме да боравя с някои оръжия, например с парализатор. Но с по-тежките нямаше защо да се запознавам. Бях предвидена за постоянен агент, тъй че обучението трябваше да ме подготви за ролята на магьосница. В моя занаят не са нужни материални оръжия. От мен се очаква да прилагам други методи.

– Защо си избрала доживотна мисия? – попита той. – Малко жени се решават на това.

– Никой ли не ти е казал, че не се задават подобни въпроси?

Направих избора си и до началото на сегашната акция всичко вървеше добре. – Тя сви рамене. – Животът на по-първично ниво си има и предимства. Сигурно си запомнил поне едно прехвърляне, когато би предпочел да останеш и след сигнала за завръщане. Затова напоследък враждат в съзнанието на агентите импулс за принудително приключване на мисията. Преди тази мярка доброволните изгнаници не бяха рядкост. Животът на магьосница в Ланаскол ме задоволява напълно. Макар и машина, нашият господар ЗАТ е повече от грижовен... Но сега не е време за дискусии. Имаш ли някакъв план?

– Независимо дали си обучена или не, с оръжието се борави съвсем просто – отвърна той, малко поохладнял. – Има само един бутон, явно за изстрелването на лъча. А с прицела дори и глупак не може да сбърка. Така въоръжена, ще бъдеш в безопасност...

– Докато ти търсиш оракула ли?

– Имам ли друг избор?

– От твоя гледна точка, може би не. Но сега се намираш в тялото на човек, прославен със своята съобразителност, ръководни достойнства и особено с таланта да печели сражения.

– В последното май не му е провървяло особено.

– Успехът и предателството рядко вървят ръка за ръка. Лейди Яракома го знае по-добре, отколкото й се полага... и човек би научил много, ако можеше да изтръгне истината от нейната скверна уста.

Яростта на Николе изненада Кенрик. Тя навярно разбра това по изражението му, защото продължи:

– Много неща съм чувала за лейди Яракома. И между тях не мога да се сетя поне за една добрина. Тя е зло, разяждащо сърцето на Ланаскол – донесла е на Валека не по-малко беди, отколкото жреците на Орм, само че не го прави чак толкова открито. А сега... – Николе хвана приклада на оръжието. – Значи ми даваш това, докато си на разузнаване. Добре, този път няма да споря. Ще се скрия близо до тронната зала и ще те чакам.

Преди той да се подготви за новото катерене, двамата хапнаха още малко плодове.

– Имаш ли представа накъде ще вървиш? – попита Николе, когато приключиха с яденето.

– Знам къде е тронът. Може би инструктажът ще ми помогне да се ориентирам по-нататък. Данните от лъчевото разузнаване са били доста точни... преди да прекъсне излъчването им.

– Ами ако инструктажът замъгли съзнанието ти тъкмо когато

трябва да мислиш?

– Не знам. Но на друго не мога да се надявам. Трябва да потърся оракула. А шом подмамват крал Кор насам, може да има и някакъв предателски план...

– С който да се справиш сам? Не забравяй за древния крал и неговата изчезнала армия.

Тя сякаш сама се стресна от мрачното си пророчество. В гласа ѝ имаше нещо впечатляващо – може би защото по професия предсказваше бъдещето на многобройни клиенти. Но Кенрик не се поддаде. С лъчеме-та в ръка тя можеше да се защитава, а колкото до него – длъжен беше да върви.

Изкатери се до площадката на трона. Не поглеждаше назад – трябваше да прогони момичето от мислите си, да се съсредоточи само върху целта. Отсега нататък задачата стоеше пред всичко останало.

Тронът беше точно такъв, какъвто го описваше инструктажът; металните скоби върху подлакътниците и облегалката очакваха да приковат на място жалкото безмозъчно създание, след като жреците го оставят да прекара нощта тук. Но жертвата получаваше отнякъде послание, и то толкова мощно, че можеше да се съхрани само в мозък, неспособен да управлява тялото; нещо повече – можеше да застави това тяло да изрича разбираеми думи. Как ставаше това? Едва ли и най-упоритата дресура би успяла да изкопчи от идиота смислена фраза, а още по-малко цветисти пророчества. Къде се криеше фокусът или измамата? Имаше ли шанс да го разбере и по този начин да провали плановете на жреците, ако не му се удадеше да влезе в ролята на оракула?

Кенрик предпазливо се настани на трона. Усети по кожата си хладния допир на камъка. Металните халки му пречеха да се облегне назад и да отпусне ръце на подлакътниците. Затегнеха ли се, седящият би бил хванат като в менгеме, лишен от каквато и да било възможност да помръдне.

Но когато притисна глава към камъка, Кенрик долови странно усещане, напомнящо преживяното по време на мозъчния сондаж. Той се завъртя и плъзна пръсти по облегалката. Допирът сякаш събуди някакво невидимо за очите вещество. Гъделичкаща топла тръпка пробяга по китката и нагоре по ръката му, като че бе докоснал източник на енергия. Кенрик отскочи назад – в този прилив имаше нещо заплашително.

Човек, прикован на мястото на оракула, трябваше да седи с плътно допрян тил към загадъчната плоча. Така ли ставаше всичко? Нещо подобно на инструктаж, достатъчно мощен, за да се запечата в съзнанието

на идиота?! Или пък – тъкмо там беше въпросът – само безсилният мозък на идиот можеше да го възприеме? Точно както се налагаше Бюрото да подбира подобно тяло, за да прехвърли в него личността на агента.

Но оракулите не бяха нещо ново – те съществуваха от векове. Не можеха да бъдат резултат от предателска дейност в Бюрото или друго-планетна намеса. Ако звездни пришълци бяха посещавали Валек толкова дълго, трябваше да оставят следи или поне слухове. Разузнавателните експерти подаваха всички данни на ЗАТ и компютърът бързо би засякъл подобна информация.

И все пак в трона имаше някаква енергия. Кенрик заобиколи облегалката, която беше толкова висока, че по-скоро напомняше стена. Отново опипа камъка. Но от тази страна не се усещаше нищо освен естествен хлад.

Така или иначе, бе установил как могат да се внушават пророчествата... ала не и от кого. А това беше най-важното. Сега пред него имаше врата и той знаеше от инструктажа, че през нея довеждат оракула. Друг път не съществуваше. Кенрик прекрачи прага.

Тунелът отвъд беше тесен и тъмен, с гладки стени. Трябваше да напредва пипнешком през гъстеещия мрак. Скоро щеше да стигне до стълба – пристъпваше едва-едва, за да не се препъне в нея. Ботушът му срещна препятствие и той започна да се изкачва, като в движение броеше стъпалата – бройката им можеше да се окаже полезна в тая тъмница.

Беше отброил до двадесет, когато протегнатата му ръка срещна твърда повърхност. Опипа я и разпозна врата, обкована с дебели железни ленти. Накрая пръстите му докоснаха простичко резе, каквото често се използваше на Валек.

Леко дръпна ръчката. Ако вратата беше заключена, всичко пропадеше. Но резето помръдна. Може би вършеше най-голямата глупост в живота си, ала нямаше избор. Той бутна вратата напред и пристъпи към неизвестното.

5.

Светлината се излъчваше от вградени в стената късчета ормова руда, но тук те не оформяха картини. Иначе коридорът по нищо не се различаваше от дълбоките тунели.

Беше очаквал да срещне стража. Не видя никого. Кенрик затвори очи. Още от пръв поглед бе разпознал трона на оракула; можеше ли да си припомни накъде води галерията? Но дори и в инструктажа да бе имало знание за пътя напред, то явно не беше оцеляло след неточното прехвърляне. Трябваше да се надява на предчувствия или хрумвания. И като се заслушваше напрегнато, той закричи по прашния коридор.

Светлината беше толкова неясна, че когато се обърна назад, едва различи очертанията на вратата. Отпред коридорът завиваше надясно и преминаваше в стълба. Изкачването му се стори добър знак, защото знаеше, че основната част на храма е все още далече напред.

Скоро светлината от късчетата руда изчезна и той пак трябваше да се осланя повече на осезанието, отколкото на очите си. Нова врата, също обкована с метал – сякаш и тя като предишната беше предназначена да осигури защита от нещо. Но колкото и да я опипваше, Кенрик не откри резе.

Озадачен се подпря на стената. Изглежда, портата се отваряше само отвън и това слагаше край на експедицията му. Но все още не искаше да се признае за победен. Отново опипа педантично цялата врата, като започна от горната ѝ рамка. Металните ленти прилягаха плътно една до друга, тук-там ръбовете им бяха изкривени и дълбоко нащърбени, като че разкъсани от остри зъби. Гъсениците!

С тревога си спомни за Николе, която бе оставил долу – но тя поне имаше оръжие...

Никакъв намек за резе или дръжка. Откри нещо едва когато се добра до болтовете на четвъртата лента. Един от тях леко поддаваше. Като нямаше на какво друго да се надява, Кенрик се вкопчи с нокти в болта и го завъртя. Раздаде се отчетливо щракане. Нещо помръдна.

Беше отключил не цялата порта, а само тясна вратичка – толкова тясна, че едва се провря през нея. След като мина отвъд, той я захлопна и установи, че голямата врата някога отдавна е била здраво закована.

Отпред започваше нова стълба. По-нагоре тя се стесняваше и пак се мяркаха ормовите светлинки. Отляво и отдясно раменете му опираха в

стените. След малко дочу неясни гласове, които сякаш долитаха от камъка. Отдясно на стената забеляза тъмно петно, приведе се да го огледа по-внимателно и откри, че е метално кръгче, прикриващо наблюдателен отвор.

Кенрик надникна през дупката. Далече долу видя пода на просторна зала, чийто свод беше подпрян с множество изваяни и оцветени колони във формата на изправени огнени гъсеници. Не приличаха напълно на истинските, а някои отвратителни добавки ги правеха още по-зловещи.

Статуите бяха проядени от времето, тук-там личаха отчупени крака, липсващи пипала, по боята на бронираните плочки тъмнееха пукнатини и всичко това подсказваше колко са древни. Между тях се движеха хора – жреци. Благодарение на инструктажа Кенрик разпозна червените роби с назъбени орнаменти по широките яки, които приличаха на сушени пипала от гъсеници или поне на тяхна превъзходна имитация. Повечето жреци бяха заматнали гуглите върху главите си, тъй че лицата им не се виждаха. Но двама души точно под наблюдателницата се различаваха от останалите. Изглеждаха млади и бръснатите им глави лъщяха.

Кавинци? Очевидно да, издаваха ги племенните татуировки по бузите. Частица от предишния Кенрик, съхранена във взетото назаем тяло, реагира незабавно на белезите. Той чу ускорения си дъх и откри, че ръката му опипва пояса, дирейки липсващия меч.

С кавинците разговаряше трети мъж – много по-нисък, почти джудже. Той не носеше роба. Набитото му тяло беше прикрито само до кръста от дреха, която сякаш сливаше в едно панталона и ботушите. Изработена от някаква кожа, тя разпръскваше при всяко движение пъстри отблясъци, като че ли отгоре я покриваха опалови люспи. Широките плещи и издутият гръден кош бяха обрасли с груби сплъстени косми, от брадичката му провисваше самотен черен кичур, а лицето му беше гладко избръснато. Косата бе сресана нагоре и слепена с нещо жилаво във формата на гребен, който започваше над челото и свършваше отзад на врата. Сред гъстата телесна растителност просветляваше метал, украсен със скъпоценни камъни.

Бродник? Значи вярно беше – бойците от Дупт посещаваха храма. Ако някой се нуждаеше от още доказателства какви злощастия за Ланаскол се замислят тук, стигаше му само да погледне тези тримата.

Гласовете им долитаха до Кенрик като глух шепот, тъй че колкото и да напрягаше слух, той не успя да разбере нито дума. Нямаше смисъл да се бави при отвора, главната цел на разузнаването още не бе

достигната. Той продължи по коридора, размишлявайки за значението на онова, което бе видял.

Участието на бродниците в какввто и да било съюз беше само по себе си изненадващо. Доколкото знаеше, те живееха във вечна вражда с всички останали. Причината за изгнанието им от човешкия род бе забравена още в прастари времена. Но днес те бяха толкова откъснати от останалите племена, че се превръщаха едва ли не в отделен вид. Освен това, пазеха територията си в тайна, осъществяваха всички нападения по въздуха и до ден днешен нито един следотърсач не бе успял да попадне на дирята им. Технологиата на Валеk още не беше създала въздушен транспорт, тъй че засега разбойниците оставаха неуязвими.

В своите пътешествия бродниците язدهа гигантски крилати влечуги, напомнящи ония, които бяха обитавали родната планета на Трапнъл в древните епохи преди появата на човека. Тия твари бяха страхотен противник в сраженията. Двойно по-опасни ставаха, когато ги съпровождаха свирепите им ездачи.

Смяташе се, че бродниците и техните влечуги са сравнително малобройни, тъй като в разбойническите атаки никога не участваха повече от десетина. Но и така да бе, те си оставаха смъртна заплаха. Засега атакуваха само отделни чифлици, крайбрежни рибарски села и търговски кевани, допуснали глупостта да поемат по преките пътища из пустинята.

Кенрик прецени, че трябва да се е изкачил доста над залата. Ръката му напипа нов отвор, този път отляво. Той надникна през него.

Пред погледа му се разкри не зала, а малка стаичка. Вътре имаше тежка маса с плот от лъскавия камък кифа и масивни като колони крака. На почетното място, точно под Кенрик, беше поставен стол с висока резбована облегалка. От двете страни на масата имаше дървени пейки. Иззад отсрещния ѝ край стърчеше още един стол. Стените бяха покрити с драперия от тъмночервено платно, създаваща потискащото чувство, че всеки момент ще се спусне около масата, за да омотае и задуши насядалите там. Ала присъстващите като че ли не забелязваха това.

Столовете бяха празни. Четиримата мъже седяха на двойки един срещу друг, разделени от гладката повърхност. Не си приличаха по нищо. Единият беше жрец в червена роба, която дотолкова се сливаше с цвета на завесата зад него, че на моменти сякаш изчезваше. Отгоре на всичко той беше прихлупил качулката си и само движенията на ръцете му привличаха погледа.

До него седеше бродник, същински близък на онзи, когото Кенрик

бе видял преди малко. Докато слушаше, той си играеше със странен предмет – прилепнала по кокалчетата на китката метална лента, свързана с дълги и остри нокти, които се надяваха върху пръстите като ръкавица.

Отдясно бяха другите двама. Единият носеше облекло на ланасколски велможа с бродерия отпред на туниката. Кенрик неволно вдигна ръка и докосна собствения си ожулен и изпоцапан знак. Кралският герб! Нима крал Кор вече беше тук? Изглеждаше невероятно някой от неговите хора да седи в компанията на бродник...

Оставаше само един отговор – лейди Яракома. Неудовлетворените амбиции биха могли да я тласнат към крайности: да се съюзи с враговете на краля и да изпрати тук свой довереник. В този миг Трапнъл съжаляваше, че не може да разполага с паметта на Кенрик.

Четвъртият човек беше облечен в обикновен костюм като незначителен гражданин на Ланаскол. Ала той седеше небрежно, без да се стеснява от велможата, а жрецът и бродникът слушаха внимателно какво говори с толкова тих глас, че до Кенрик долиташе само интонацията – ту съдържана, ту настоятелна.

След малко той извади писмовна пръчица и бързо надраска по каменния плот няколко черти, но не успя да довърши скицата. Драперията на лявата стена се отметна встрани и иззад нея изникна жрец, който веднага отстъпи почтително, за да даде път на една дребна фигура, загърната в прекомерно широка за крехкото ѝ тяло роба.

Ръждива ивица пресичаше хоризонтално робата на нивото на раменете, а странната яка или огърлица беше по-пищна, отколкото на другите жреци. Мъжете около масата вдигнаха глави. Велможата, жрецът и рисуващият непознат се изправиха на крака, но бродникът само се ухили и остана седнал. Даваше да се разбере, че няма намерение да се впуска в любезности.

Първият влязъл жрец посегна да подкрепи дребния си спътник, ала онзи сприхаво отблъсна ръката му. После закуцука към масата толкова несигурно, че помощникът притичваше изотзад, готов да се намеси, ако стане нужда.

Щом се намести на стола, човечецът вдигна ръце със съсухрени криви пръсти, досущ като ноктите на металната ръкавица, с която продължаваше да си играе бродникът. Китките му се тресяха толкова силно, че едва успяха да отметнат качулката.

– Помолихте за разговор. – Гласът на стария жрец беше остър и писклив. – Сега ви се дава възможност – говорете! Дошло е време много

да се направи, да, много да се направи. Скъпо ще платите, ако смущавате светите церемонии за някаква дреболия.

Отвърна му човекът с писмовната пръчица, но този път говореше по-високо и Кенрик го чу ясно.

– Разбира се, не бихме смущавали без необходимост всемогъщия наместник на Орм по време на подготовката за великия ден. Ето какво има: нашият брат по сърце и надежда, мечоносецът Сувард, донесе вест. Изглежда, че трижди проклетият Кенрик и ясновидката вече не са там, където ги бяха оставили. Когато хората му минали през Мястото на древните камъни, двамата ги нямало! А са били здраво вързани. Дори бродниците се вдигнаха в небето да ги дирят, но без резултат.

– Глупци – изломоти живата мумия на стола. Сувард се сви, сякаш престарелият жрец плюеше не думи, а отрова. – Всички знаят, че Мястото на древните камъни е прокълнато. Ако Орм е решил за уместно да ги прибере при себе си, много ясно, че няма да откриете и следа от тях. Това ли ви е голямата новина?

– О, върховни свещенослужителю, ами ако Орм и неговата безкрайна мъдрост нямат нищо общо с тяхното изчезване? Ако са успели да избягат? Стига само да се доберат до Ланаскол и да разправят...

Бродникът се разсмя грубо и подигравателно. После заговори с пренебрежение, но думите бяха толкова изопачени, че Кенрик едва го разбираше.

– Няма да стигнат. Нашите ездачи ще се погрижат за това. Отвисоко пустинята се вижда като на длан.

– Вярно. – Човекът с писалото кимна. – Но ако крал Кор пристигне, а Сувард ни уверява, че ще го стори, има вероятност бегълците да срещнат някой негов разузнавач.

Върховният жрец се размърда, за да изгледа втренчено велможата.

– Че защо крал Кор ще праща пред себе си разузнавачи? Какво знаеш за това? Нали е получил Небесното слово на Орм. Не се тръгва с армия срещу Орм. – Той помълча и издаде отвратителен писклив кикот. – Забравил ли е, че някога един крал, дошъл при Орм с меч в ръка, не се върна обратно? Да, да. – Кискането се засили, разтърси цялото му съсухрено тяло. Помощникът пристъпи напред и колебливо протегна ръка. Но господарят му овладя изблика на злокобно веселие. Той се облегна назад и изтри с ръкава на робата бледите си сбръчкани устни. – Хайде – гласът му стана по-твърд. – Отговаряй! С разузнавачи ли е тръгнал крал Кор? И защо?

– Заради принц Кор Кенрик – отвърна Сувард. – Кралските

наблюдатели са успели да го проследят до дома на вещицата. Много съгледвачи има кралят, някои от тях са непознати дори за престолонаследника. Те открили в къщата следи от борба. А отчетникът на градската порта споменал за среднощна каруца, поела към пустинята. Когато историята стигна до ушите на моята господарка, вече нищо не можеше да се направи. Доколкото ѝ се удаде, тя побърза да окаля станалото с намеци за Кенрик, за вещицата и неестествените желаниа на покварените мъже. Но калта не полепва върху Кенрик. Той винаги е бил предпазлив, а и мнозина помнят защо го мрази господарката... дано Хилядата зъба на Намур оглозгат плътта от костите му!

За пръв път заговори по-младият жрец с прихлупената качулка.

– Всемогъщи, спомни си какво казваше сам. Да се замесва жена в тия възвишени дела, е не само гнусотия пред очите на Орм, но и велика глупост...

Велможата подскочи – може би по-скоро от насмешливия тон, отколкото от самите думи.

– Още една такава дума за господарката и...

– Стига сте се джафкали! – В гласа на върховния жрец отново се появи бледият призрак на някогашна властна мощ. – Жената ни послужи по своему. Немалко потайности стигнаха до ушите ни чрез нея, макар че с отвличането на принц Кор се справи зле. Най-важното сега е кралят да се подчини на свещеното слово. Но той изглежда се подчинява не като слуга, а като враг. А е слуга и скоро ще го узнае! Орм отдавна намекваше, че един ден ще изрече словата си ясно – и тогава ще се възцари не само над храма, но и над цял Валек! Дълго, дълго чакахме в черната нощ. Сега приближава зората. Защото дори и крал Кор не ще може да отрече праведните слова на Орм, щом ги чуе от оракула. А допусне ли глупостта да възрази, сред народа му ще се намерят достатъчно правоверни, за да го смъкнат от престола. И тъй... само още няколко дни и ние ще се превърнем в пръстите и ръцете на Орм, протегнати да завладеят света!

По устните му се стичаха капчици слюнка и той ги избърса с ръкав. Другите двама жреци бяха свели глави, Сувард последва примера им и дори бедно облеченият непознат кимаше. Само бродникът седеше ухилен, без да проявява почит както към Орм, така и към неговите обожатели.

– Чакат ни дела. – Твърдите нотки изчезнаха от гласа на върховния жрец. Отново ставаше свадлив. – Повече не ме смуцавайте... прекалено много работа имам. Трябва да подготвим оракула...

Той се помъчи да стане и двамата жреци трябваше да му помогнат. Този път старецът не ги отблъсна и подкрепян от тях, се затътри към изхода. Останалите безмълвно ги изпроводиха с погледи.

Когато резето на вратата хлопна, бродникът се разсмя.

– Странно... това старче още не си е загубило разсъдък. Много неща крои, и добре го прави, трябва да призная. – Той замълча и присви очи. Погледна първо Сувард, после чужденеца. – Или някой друг крои плановите? Не че е много важно вече, но старчето вярва в собствените си божествени глупости, дето Орм щял да дойде и да препусне с огромна огнена гъсеница, за да покори света. Тия приказки са за слабоумните. Чуйте сега. Вечната майка от Дупт иска да разбере нещо. – Той почука с нокти по масата пред чужденеца. – Какво печелиш ти от това? Кавинците... всички знаят какво им трябва. А онази Яракома иска да види съпруга си крал без съперник като Кенрик, който е добър боец и любимец на жалките ви граждани. Жреците вдигат шум за Орм и за пророчеството на някакъв си лигав безумец, че Орм идва да властва над света. Значи имаме три причини за съзаклатие – поне докато повалим крал Кор. Но ти... ти не казваш защо си готов да помогнеш. Ще призная, че говориш умело, щом стане дума за война и за хитрости против врага. – Той плюе върху масата. После прокара с нокът влажна черта напреко на другата, оставена от писмовната пръчица. – Обещахте ни плячка, това е добре. И възможност за полети на юг. Е, какъв е твоят дял? Странни слухове чух за тебе – че не си от този свят, че си донесъл удивителните оръжия, които получиха някои наши бойци. Защо го правиш? Вечната майка би искала да знае.

– Добър въпрос. Ти вече видя някои от оръжията и знаеш какво могат. Тепърва ще дойдат по-големи и по-мощни. Колкото до моя дял, той е прост, броднико, и почти незначителен за всички вас. Искам ормова руда. Имаш право – аз не съм от този свят, а рудата се среща само на Валец. Не можем да я купим от храма, защото жреците я смятат за вкаменената пот на Орм. Но ако помогнем на върховния жрец да постигне целите си, ще спечелим благоволенията на Орм и някои дребни привилегии.

– Или сами ще си ги присвоите – когато в тая бърлога настане такава суматоха, че не ще има кой да ви откаже?

Сувард трепна и стрелна с поглед чужденеца. Но онзи остана невъзмутим.

– Или ще си ги присвоим – съгласи се той. – Възмушавана ли те това или тревожи твоята Вечна майка?

– Не бой се. Подобни игри ни допадат. Колкото до ормовата руда... какво ни засяга? Ти, градски човече – бродникът се втреничи в Сувард, – ако можеш, спечели трон за оная фуста. А дали ще се задържи после на него, това вече е друг въпрос. Стига ни, че се разбираме... засега.

Той стана от скамейката, без да се сбогува, обърна гръб на двамата и с тежка крачка напусна стаята. Сувард нервно плъзна пръсти напред-назад по ръба на масата.

– Не вярвам на бродниците.

Другият вдигна рамене.

– Че кой им вярва? За жалост, налага се да ги използваме. Те разполагат с онова, което ни е най-необходимо в момента, небесни пътеки. А освен това са могъщи бойци. Не са ли го доказвали в миналото?

– Така е. Но клетвите им са лъжовни...

– Забравяш нещо. Както си му е обичаят, този тук говореше дръзко. Но ние имаме начини да свършим с тях веднъж завинаги.

– Не ние, а вие – възрази Сувард. – Ти ми показва онази ваша чудодейна картинка, която уж доказва, че сте открили гнусното им гнездо. Уверяваш ни, че някои ваши хора са го обкръжили с огнените си оръжия, без бродниците да знаят.

– Вярно е, не се съмнявай. Бродниците ще ни служат само докато са необходими. Отмине ли този момент, ще направим... така... – Той строши писмовната пръчица на две. – А сега, както казва всемогъщият, времето напредва.

Сувард не ставаше. Кенрик имаше чувството, че велможата все още не е съвсем уверен.

– Питам се дали оракулът ще каже каквото очакваме.

– Не го ли е правил досега? Да, мисля, че онзи идиот ще изрече подходящо пророчество. А ако крал Кор не се стресне, ще намерим начин да му докажем, че над Валек изгряват нови дни.

– Ако дойде...

Чужденецът се завъртя към Сувард.

– Има ли някакво съмнение? – рязко запита той.

– Може и да не се отзове на поканата на Орм. Но ако сметне, че е тръгнал да освободи принца... Малтърс е измислил убедителна басня, подкрепена с плаща, който взехме от Кенрик, и някои други неща. Лейди Яракома също ще стори каквото може. В случай че кралят не поеме след поканата на Орм, ще се подчини на другия зов.

– Щяхме да сме по-сигурни, ако държахме Кенрик.

Сувард се изсмя.

– Ако трупът му не е захвърлен нейде из Мястото на древните камъни, значи съхне под пустинното слънце. Никой не може да пресече пустинята пеш и без вода. Дори и да го придружава вещица. Нейното могъщество също има граници.

– Но твоята задача, приятелю, ще бъде да гарантираш... Твърдо ли си убеден, че кралят ще потегли?

– Нима не го познавам? – унило отвърна Сувард. – Не се безпокой, ще дойде.

– Надявам се – отсече чужденецът и напусна стаята също тъй внезапно, както бе сторил бродникът.

Кенрик затвори капачето на отвора. Беше узнал твърде много. Щом жреците на гъсеницата, Яракома, кавинците, бродниците и загадъчният чужденец бяха сключили толкова нестабилен съюз, значи все още имаше надежда. Непознатият и Сувард вече се бяха споразумели да изтребят бродниците, когато престанат да им бъдат полезни. А нямаше съмнение, че и бродниците кроят планове против съюзниците си.

Но колкото и несигурен да бе съюзът, успее ли да се задържи до повелянето на крал Кор, той щеше да донесе гибел за Валек. Какво значение имаше сега оракулът? Вярно, жреците чакаха вдъхновение от него. Ала останалите вече тайно отхвърляха пророчеството – в техните замисли примамката беше самият Кенрик.

Значи най-важната задача се променяше. Нямаше смисъл да търси оракула, трябваше да предупреди краля. Ако не успееш да го нападнат сред пущинака, враговете му можеха да се нахвърлят един срещу друг. Последвалият хаос би бил само от полза за крал Кор.

В края на краищата можеше да се окаже, че събуждането му в това тяло не е било чак толкова голяма грешка. Кралят едва ли би се поддал на някакво пророчество, но сина си щеше да изслуша с внимание. И макар че властта на инструктажа беше дълбоко вкоренена, Кенрик можеше да я надмогне. Сега трябваше да се добере до крал Кор с вести за онова, което замисляха тук, трябваше да подготви Ланаскол, преди да е връхлетяла бедата.

Докато бързаше надолу доколкото му позволяваха стръмните стъпала, той вече кроеше планове. Заговорниците имаха право. Не можеше да прекоси пустинята пеша – небесните бродници дебнеха всяко движение. Пък и нямаше как да носи вода и храна.

Оставаше само едно – огнените гъсеници! Някои от тях бяха оседлани. Значи ги язدهа. А щом можеха да ги яздат други хора, то можеше – даже трябваше – да ги язди и той!

На тронната площадка Кенрик спря, защото му бе хрумнала нова идея. Беше твърдо уверен, че енергийната плоча, към която притискаха главата на оракула, има нещо общо с пророчеството. Можеше ли да я повреди и така да забави хода на събитията?

Имаше само един сигурен начин да го направи, а тогава жреците веднага щяха да забележат разрушението. Но ако уликите водеха към някой от съучастниците им...

Той се усмихна. Добър трик. Отваряше се възможност за двоен удар: да провали оракула и да всее раздор в редиците на враговете.

Бързо се спусна долу и изтича към входа на тунела, където трябва-ше да го чака Николе. И я видя да се задава насреща му.

– Дай това!

Той изтръгна от ръцете ѝ лъчмета и закричи обратно. Девојката подтичваше след него.

– Преследват ли те?

Без да отговори, той се прицели във високата облегалка на трона. Натисна спусъка. Ослепителен бял лъч проряза въздуха и удари целта.

Кенрик го задържа само за миг, изумен от невероятния резултат. Тронът избухна с грохот и наоколо се посипаха почернели каменни отломки, сякаш в плочата бе имало мощен експлозивен заряд.

Оглушен и замаян, той усети как го обзема тревога. Опита се да прикрие девојката с тяло, тласна я към входа на тунела и по някакво чудо двамата оцеляха сред каменната градушка.

– Шумът ще привлече стражата. Трябва да действаме незабавно. – Той набързо ѝ обясни защо се бе наложило да унищожи трона и какво смяташе да прави след това. Накрая добави: – Питам се само как ли ездачите управляват гъсениците.

Николе пак извади сферата от ормова руда.

– Това тук улеснява хипнотичното внушение и дава известна възможност за контрол над човешкото съзнание. Не знам дали ще подейства и на гъсеница, но мога да проверя.

– Щом са носили ездачи, трябва да има начин да ги подчиним на волята си. Хайде да опитаме!

– Добре де, ще опитаме – каза тя. – А накъде ще потеглим?

– Да намерим крал Кор. – Кенрик разказа накратко какво бе чул. – Ако го предупредим...

– Тогава заговорниците ще се запитат кой е виновен за предателството... и всеки ще подозира другия. – Тя се разсмя. – Нов начин да се спечели битката.

– Стига да успеем. – Той не се поддаде на възбудата, сега му трябваше бистър ум. – Провалът ни дебне от всички страни. Трябва да намерим гъсеница, да я изведем оттук, да пресечем успешно пустинята въпреки патрулите на бродниците, да открием навреме крал Кор...

– Ето го първото ти условие – каза Николе и посочи тунела, който водеше към откритата хранилка на гъсениците.

Кенрик погледна нататък. От галерията се подаваше огромна триока глава. Челюстните пипала се гърчеха трескаво, сякаш животното беше готово да нападне. Навярно експлозията го бе стреснала. Отблизо излизащата от тунела гъсеница изглеждаше толкова страховита, че Кенрик неволно стисна лъчемета. Дали яростта и уплахата нямаше да я тласнат да се нахвърли върху хората, които се канеха да я обзядат?

Николе вдигна сферата към устните си и дъхна три пъти върху нея. За момент впи напрегнат поглед в центъра ѝ, после я хвърли напред. Слабата светла искрица полетя във въздуха и се приземи на пода пред гъсеницата.

Съществува рязко спря, грозната му глава се залюшка насам-натам. После се приведе, като че искаше да подуши сферата. И застина. Гърчещите се пипала под устата му провиснаха неподвижно.

Николе настоятелно докосна ръката на Кенрик и закричи напред. Той остана на място, но държеше под прицел средното око на гъсеницата в случай, че магията се провалеше.

Девојката стоеше срещу чудовището от другата страна на сферата. Ръцете ѝ заиграха в неясната светлина, сякаш тъчаха мрежа от невидими нишки. Кенрик предположи, че тя се опитва да овладее примитивно съзнание на гъсеницата.

Внезапно момичето спря и изпитателно огледа противника си. После плесна с ръце. Провисналите пипала се накъдриха. Гъсеницата тромаво подгъна крака и взе да се отпуска, докато накрая изопна корем на пода. Прибирайки сферата, Николе размаха ръка. Кенрик я метна на широкото седло, настани се пред нея и хвана юздите. Изглежда това бе познат сигнал, защото гъсеницата изпъшка и се надигна.

Използвайки юздите, както би сторил с всяко друго ездитно животно, Кенрик насочи чудовището към тунела, по който бяха дошли от дълбините.

Гъсеницата ги носеше послушно и бързо. От време на време хълбоците ѝ се триеха в стените на тунела, изглаждайки още малко камъка, излъскан от поколения нейни предшественици. Когато достигнаха мрачното езеро в подножието на стълбата, двамата слязоха да утолят

жаждата си. Гъсеницата също се напи. За жалост нямаше начин да вземат запас от вода.

По следващата стълба трябваше да се изкачат пеша. Най-отпред вървеше Николе със сферата като пътеводна звезда. Кенрик я следваше, омотал юздите около китката си. Гъсеницата се влачеше последна и пъшкеше жално, явно катеренето ѝ се струваше изнурително. Изнурително? И върху плещите на Кенрик тежеше смазваща умора. А как ли се чувстваше момичето? Не бяха спали, откакто се свестиха в пустинята след похищението. Всъщност тук, под земята, времето не се делеше на дни и нощи, часове и минути. Дори самата мисъл за отдих изпълваше нозете му с олово и той имаше чувството, че гази до глезените в подвижни пясъци.

Когато взе да настига девойката, тя се олюля. Безпомощно потърси опора в стената и се свлече на пода. Докато се мъчеше да стане, Кенрик наближи и успя някак да я вдигне на седлото. Но нямаше сили да се изкатери при нея. Вместо това, той се вкопчи в една плочка от бронята на гъсеницата и остави чудовището да го влачи напред. Последните стъпала сякаш бяха изцедили и сетните му капки енергия.

Вървеше като насън, а наоколо стенописите отминаваха един подир друг. Кенрик така и не разбра дали не беше задрямал в движение, както бе чувал, че се е случвало с изтощените войници. Но съзнанието му се възвърна изцяло, когато огромната гъсеница спря.

Огледа се. Вече нямаше фосфоресциращи стенни гравюри, само отгоре се лееше мътна сивкава светлина. Засланияше я преграда от скални късове.

С усилие на волята Кенрик избистри съзнанието си. Побутна девойката, която бе клюмнала над предната издатина на седлото, но не изпускате вързопа с плодовете. Повика я по име.

– Николе!

Тя помръдна, изстена, помъчи се да отблъсне ръката му. Гъсеницата изпухтя и клекна, сякаш очакваше безпомощната ездачка да слезе на земята.

Девойката се търкулна надолу и остана да лежи неподвижно, но очите ѝ се открянаха. Кенрик помисли, че навярно и тя страда от жажда като него. Вода. Откъде да намерят вода? Отчаян, той удари с юмрук по бронирания хълбок на гъсеницата. Защо беше допуснал такава глупост? Сега трябваше да се върнат долу в лабиринта, да търсят нов път...

Краката му се подгънаха и той падна върху пясъчния куп. Момичето затвори очи. Огромната гъсеница изсумтя и се отпусна.

Мъжът, девойката и чудовището спяха.

Събуди се полузашеметен. Някой му викаше да стане, тръскаше го за раменете и главата му се удряше в камъните. Той примигна, помъчи се да заслони очите си с длан.

От зеещата наблизо дупка се лееха потоци светлина.

Различи над себе си лицето на Николе. Тя въздъхна с облекчение и пусна раменете му. После се обърна да вземе нещо и му го подаде. Оказа се половинката на едър плод, от която върху лицето му се ръсеха едри капки.

При тази гледка той окончателно се събуди. Впи устни в меката каша и жадно засмука, за да утоли едновременно глада и жаждата си.

След като остърга със зъби жилавата кора, се огледа за ново парче. Николе поклати глава.

– Остава ни съвсем малко. И гъсеницата трябваше да се нахрани. С храната я подмавих да разчисти пътя ни.

И тя посочи широката дупка с назъбени краища над купчината камъни.

– Храната ли? Не беше ли сферата?

На мрачното ѝ лице изплува нещо като усмивка.

– Взех един от презрелите плодове, които вече не стават за ядене. – Говорейки, тя прибираше останалите в торбата, като отделяше настрана онези, върху които личаха петна от плесен или прогнило. Тях събра в прокъсания парцал и стана да изхвърли вонящата маса през отвора. – Изкатерих се горе и пъгнах примамката в една дълбока пукнатина. За да се добере до нея, гъсеницата събори преградата. – Тя надникна навън. – Сега си дояжда обяда.

Толкова просто решение. Кенрик въздъхна. Сред умората и мъжки-те си тревоги напълно бе забравил, че Николе носи торбата с храна.

– Няма защо да се боим, че може да избяга – продължаваше Николе. – Тя се храни с гнилите плодове, които не можем да ядем. А освен това мисля, че тия гъсеници от векове разчитат на хората за прехраната си.

– Колко съм спал?

Момичето сви рамене.

– Не знам. И аз спях. Но когато се събудих, беше нощ, а сега е късен следобед. Скоро вечерта ще ни прикрие, тъй че е време да потегляме.

Той кимна.

През назъбенния отвор двамата се измъкнаха сред пустинния пейзаж. Гъсеницата все още дъвчеше смачканите плодове, които бе изхвърлила девойката. Но щом видя хората, тя коленичи. Двамата отново се настанаха на седлото. Николе посочи към една далечна синя скала, чийто остър връх се извисяваше в небето.

– Спомням си я – рече Кенрик. – Когато си тръгвах, похитителите ѝ обърнаха гръб. Въпросът е дали са отивали към Ланаскол или към храма Орм. Не бива да потегляме в погрешна посока.

– Изгреят ли звездите – отвърна тя, – ще имаме по какво да се ориентираме. Звездобройството е част от моя магически занаят и аз добре знам кои светила сочат към Ланаскол. Но засега не мога да кажа този ли е верният път или онзи...

Гъсеницата се размърда нетърпеливо, сякаш настояваше да тръгва. Кенрик се колебаеше. Наоколо имаше ориентири в изобилие, от всички страни се издигаха скали с фантастични очертания и нямаше опасност да обикалят в кръг. Но накъде да поемат?

– Досега съдбата бе благосклонна към нас – каза той. – Не виждам друг избор, освен да се надяваме на шанса. Нека приемем, че похитителите са се завърнали в Ланаскол.

С рязко дръпване на юздите той подкара чудовището напред.

Гъсеницата явно беше пустинно създание. Макар че не бе стъпвала върху пясък през целия си живот, тялото ѝ беше идеално пригодно за тукашните условия, а широките меки възглавнички, с които завършваха нейните ъгловати крака, намираха сигурна опора дори върху най-податливата повърхност.

Напуснаха развалините и дълго лъкатушиха сред каменните колони, докато накрая пред тях се разкриха голи пясъчни дюни. Само туктам стърчаха скали като строшени зъби по челюстите на белезникав череп. Слънцето, което ги мъчеше в началото на пътешествието, сега бързо клонеше към хоризонта. Здрачът прииждаше.

Кенрик насочи гъсеницата към една скална група, която според него съвпаднаше с досегашната посока. Когато я отминаха, избра нов ориентир. Надяваше се скоро да изгреят звездите.

Не след дълго мракът се сгъсти и забули местността пред тях. Заедно със светлината отмина и палещата жега. Повя пронизващ ветреца и Кенрик съжали, че е останал без плащ. Николе навярно страдаше още повече от студа, след като бе пожертвала роклята си.

– Притисни се към мен – почти заповяда той. – Поне можем да се

топлим взаимно.

Тя го направи, но очите ѝ продължаваха да шарят из небесната шир, където просветваха първите искрици.

– Виж онази звезда! Значи сме били прави да се доверим на съдбата. Сега малко наляво... Забелязваш ли онова ярко светило? То е като връх на триъгълник, с две по-слаби звезди под него.

Съзвездието се различаваше лесно.

– Стрелата на Ату – обясни Николе. – Тя ще ни отведе в Ланаскол.

Постепенно вятърът стихна. Прахът вече не нахлуваше в гърлата им и за тях стана по-лесно да дишат.

Гъсеницата продължаваше неуморно напред. От време на време завиваше наляво или надясно, за да заобиколи някоя скална издатина, но всеки път се подчиняваше на юздите и се връщаше към избраната посока. Вкопчена в Кенрик, Николе заспа. „Така е по-добре“, помисли той.

За приближаването на утрото разбра едва когато небето се обагри в бледолимонен цвят, който постепенно преливаше в оранжевия блясък на деня, а заедно с него се завърна и жегата. Най-сетне гъсеницата взе да забавя ход. Николе се размърда зад гърба на Кенрик. Прегръдката ѝ се разхлаби.

– Нахрани животното – едва изрече тя с дрезгав шепот.

Права беше. Ако не се погрижеха за гъсеницата, тя можеше да откаже да им служи.

Той отпусна юздите и чудовището клекна незабавно. После започна да сумти – умоляващо, както се стори на Кенрик. Ездачите бързо скочиха на земята. Николе направи няколко колебливи крачки встрани и коленичи да размотае вързоп с провизии.

Отвътре лъхна на киснало. Гъсеницата завъртя глава с провиснали гърчещи се пипала – явно ламтеше за прогнилата маса. Девојката огледа съдържанието и избра един едър плод. Разцепи го с остър камък. Отвътре протече рядка каша, но Кенрик беше готов да се нахвърли и върху това неапетитно угощение. Николе задържа само малка част, останалото хвърли на гъсеницата.

– Всички други са развалени – унило каза тя. – Ще ги запазим за нея. А за нас...

– Чакай!

Той повелително вдигна ръка и се огледа. Наоколо не се виждаше никакво укритие, нямаше дори по-едра скала. А онези тъмни точки в небето, които растяха с всяка секунда... бродници ли бяха?

Отпред се извисяваше хребет. Можеха ли да го достигнат навреме?

– Качвай се!

Кенрик прегърна девойката и я повлече към гъсеницата.

6.

Чудовището се опита да протестира с ръмжаща кашлица. Все пак то се изправи и покорно пое напред. Нямаше начин да го накарат да побърза. Или поне изглеждаше че няма... докато от небето не се раздаде стържещ грак.

За миг люспестото туловище подскочи и се сгърчи. После отново се изпъна и препусна в бесен галоп, тъй че ездачите едва се удържаха на седлото.

Граченето отекна пак, по-гръмко и по-наблизо. Вече нямаше съмнение, догонваше ги патрул на бродниците. Сега Кенрик ясно различаваше очертанията на летящите влечуги и дребните човешки фигури, седнали между кожестите им криле. Водачът на ятото пикираше надолу.

– Дръж юздите! – Кенрик ги подхвърли на Николе и вдигна оръжието.

Стреля. Ослепително ярък лъч прорязва небето. Летящото влечуго изчезна сред огнен облак.

Втори хищник следваше водача прекалено отблизо, за да се оттегли и Кенрик стреля още веднъж. Този път внезапно люшване на гъсеницата отклони ръката му. С пронизителен крясък влечугото свърна настрана. Но лъчът изглежда бе засегнал крилото му, защото то запляска и се отдалечи ниско над дюните вместо да последва ятото.

Кенрик нямаше представа каква е далекобойността на оръжието. Отново стреля към един по-отдалечен хищник. Не улучи. Сетне отпред и вляво избухна гейзер от пясък и камъчета. Прашният облак го заслепи. Вече не виждаше нищо, не можеше да се прицели.

Бомбардировката продължаваше, обсипваше ги с шрапнели от пясък и пръст. Ослепени, те нямаха никаква надежда да се доберат до съмнителната закрила на хребета. Гъсеницата се изви, отметна глава. После внезапно спря, просна се по корем и тласъкът ги изхвърли от седлото сред пясъчната буря.

Кенрик се хвърли обратно към гъсеницата, чиято сянка едва прозираше през прашните облаци. Притисна се към туловището, вкопчи пръсти в една от плочките и се помъчи да различи нещо. Триоката глава беше потънала в пясъка, краката трескаво работеха – чудовището се закопаваше!

Юздите... но те не бяха у него! Николе ги държеше. Нима

проклетата твар щеше да се зарови и да ги изостави тук полузасипани, лесна плячка за бродниците?

– Николе!

Устата му веднага се напълни с пясък, но след миг долетя отговор.

– Насам!

От другата страна на гъсеницата той зърна приведената Николе, с изопнато от усилие тяло да дърпа юздите. Изтича към нея, стисна лъчмета между коленете си и също задържа ремъците в опит да задържи гъсеницата. На два пъти му се наложи да прекъсне, за да пропъди с изстрели приближаващите бродници.

Това ги направи по-предпазливи. Атаката се прекрати, а заедно с нея стихна и пясъчната буря, вдигната от бомбардировката. Кенрик все още ги виждаше, но сега те кръжаха високо, недосегаеми за изстрелите.

Слънцето се извисяваше и ставаше все по-горещо. Идеята на гъсеницата да се зарови можеше да се окаже най-добрият начин за бягство от всички неприятности. Ако останеха така на открито, до вечерта щяха да са мъртви. Врагът трябваше само да ги прикове на място, за да спечели битката без да си мръдне пръста.

Полузаровена в земята, гъсеницата изглеждаше спокойна и Кенрик също се поотпусна.

– Можеш ли да я удържиш? – обърна се той към момичето.

– Да, ако продължава да лежи така. Какво мислиш да правиш?

– Искам да видя онова, което хвърляха по нас, за да развихрят пясъка.

С лъчмета под мишница той изтича към центъра на могилката от пясък и пръст, натрупана след един от смерчовеите. Откри яма, прочистена и от най-ситната пясъчинка. Под слънчевите лъчи блестеше метал. Кенрик предпазливо се приближи и преобърна предмета с приклада на оръжието, за да го огледа по-внимателно.

Беше готов да се закълне, че не е създаден на Валец. Странният снаряд представляваше тънък диск с топчеста издупчина откъм дъното и продълговат израстък отгоре. От края му стърчаха гъвкави перки, които леко се завъртяха при преобръщането. Кенрик бе чувал, че някъде из галактиката използвали подобно оръжие – „овид“, ако не го лъжеше паметта.

Тия тънки перки навярно бяха невероятно здрави, за да вдигнат във въздуха подобни купища пясък и пръст. Кенрик се намръщи. И тъй, бродниците бяха въоръжени със средство за нападение, което би всяло смут сред пустинните пътешественици, докато самите те остават на

безопасно разстояние.

Средството, с което бяха осуетили бягството на гъсеницата и двамата ездачи, лесно можеше да се използва и срещу цяла армия сред този пушинак. Ами ако обсипеха с подобни бомби отряда на крал Кор, докато бойците бъдат заслепени и разпръснати, тъй че лесно да попаднат под ударите на изчакващите пехотни резерви на врага?!

Овидът падна на една страна. Перките моментално се завъртяха, захапах свлеклия се пясък и вдигнаха облак прах. С ръка пред очите си Кенрик отскочи назад.

– Какво е това? – дочу той вика на Николе. Кенрик отстъпваше през валмата от прах. Блъсна се в гъсеницата и приклезна, а пясъчният фонтан продължаваше да изригва, сякаш овидът се бе изтъркалял към място с по-мека пръст. Прикривайки очи, той се огледа. Наблизо се бе издигнал нов гейзер... но и двата постепенно отслабваха. Кой знае колко още имаше наоколо.

Той пропъзля към Николе, която лежеше пред полузаровената гъсеница. Набързо обясни какво е открил.

– Значи бродниците разполагат с оръжие от космоса?

– Ако наистина имаме работа с пришълци от космоса – поясни той, макар че вече не се съмняваше. Зад онова, което бе видял, се криеше високоразвито другопланетна технология.

Пясъчният фонтан изтъня, пресекна. Нищо вече не възпираше слънчевите лъчи. Отгоре бродниците продължаваха да кръжат, макар че бяха останали по-малко. Кенрик преброи само трима.

Врагът трябваше просто да играе на изчакване, пустинята щеше да свърши останалото. Положението беше безизходно. Внезапно Николе възкликна.

– Гледай тук!

Тя бе разровила пясъка край туловището на гъсеницата. Покрай долните плочки по тялото на съществото се процеждаше лепкава течност, която капеше върху пясъка. Там, където навлажняваше отделните частици, те се съединяваха в коричка и образуваха нещо като стена.

Кенрик бързо разкопа на още няколко места и откри стената край цялото туловище на гъсеницата. Очевидно тя умееше да изгражда здрав тунел около себе си. Ако имаше някакъв начин да управляват подземното и движение...

– Сферата! – Николе извади съкровището си. – Но дори и да издълбае тунел... как можем да сме сигурни, че отива в нужната посока?

– Никак – отвърна той. – Но ще имаме укритие от слънцето и от

онези горе. Можем да си осигурим отсрочка.

Собствените му думи го ободриха.

Със сферата в ръце девойката пропълзя към главата на чудовището. Докато успеят да го спрат, то вече се бе закопало наполовина. Ала трите немигащи топчести очи все още бяха малко над пясъчната повърхност – достатъчно, за да видят какво държи жената в дланите си. Тя сложи сферата отпред. Можеше ли пак да наложи своята воля?

Изглежда не беше съвсем уверена в тази странна форма на общуване, защото отначало тя остана приведена към пясъка, гледайки повече светещото кълбо, отколкото гъсеницата. После протегна ръце, но не за да вдигне сферата, а да изрови плитка бразда. Явно се опитваше да осъществи хипнотично внушение.

Накрая Николе взе сферата и се върна при Кенрик.

– Не знам дали... – започна тя, но ненадейно гъсеницата се раздвижи с такава сила, сякаш бе паднал нов овид.

Кенрик дръпна момичето встрани от вихрушката. Гъсеницата наистина се самозаравяше, и то много по-бързо от преди. Сякаш бе впрегнала цялата си енергия, събрана по време на принудителната почивка, за да потъне час по-скоро под земята.

Потокът от пясък и пръст промени посоката си. Гъсеницата бе изчезнала. Само прашните облаци, които излитаха около могилката, издаваха къде се намира. Можеха ли бродниците да разберат какво става? Ако сметнеха за необходимо да проверят по-отблизо... Кенрик опипа приклада на лъчемета.

Той се изкатери по купчината и надникна в ямата. Под външния кръг от натрупана пръст и пясък лъщяха гладки стени, укрепени от лепкавата течност. Отстрани зееше входът на тунел.

Добре... сега имаха скривалище от слънцето и въздушните наблюдатели. Кенрик повика Николе, после внимателно се прехвърли през крехкия ръб. Вдигна ръце, за да поеме идващото момиче. Входът към тунела не беше много по-широк от туловището на гъсеницата, но все пак имаше място колкото да пропълзят навътре. Засега им стигаше да са на сянка.

Той пролази напред и зърна сгушената маса на гъсеницата. Предпазливо се оттегли, за да не я накара отново да дълбае и да попадне под обстрела от пясък и пръст.

Печелеха време, но колко? Нямаха вода, свършили бяха и плодовете, с които се подкрепяха. Трябваше да помисли.

– Не дълбае ли вече? – попита Николе.

– Не. Опитай се да поспиш – посъветва я той. – Привечер можем...

– Ако сме живи – прекъсна го тя с безизразен глас.

– Имаме шанс. След като ни изгубиха от поглед, бродниците може да се снижат. Успеем ли да ги пресрещнем по-близо до земята...

Очите на Николе се затвориха. Дишаше едва-едва, сякаш за да щади измъчените си дробове. Той помисли, че сигурно не е чула или е предпочела да не чуе думите му.

После тя отговори, без да отваря очи.

– И преди нас хората са живели с мечти и сънища, принц Кенрик. Понякога даже са ги превръщали в действителност. Щом е тъй, нека сънуваме...

Но ако тя подиреше убежище в съня, Кенрик трябваше да остане на стража. Не че смееше да очаква идването на когото и да е, бил той враг или, което беше още по-невероятно – приятел. И все пак трябваше да бъде готов за всичко.

Не беше лесно да се бори с дебнешото вцепенение. Още по-трудно му бе да мисли свързано. Опита да си припомни всички прежеждия, откакто бе пристигнал на Валек. В щаба сигурно отдавна знаеха, че не се е прехвърлил в оракула. Но щяха ли да разберат къде е попаднал? И ако да, можеха ли да организират връщането? Доколкото знаеше, още от времето на първите експерименти не бе имало случай на погрешно прехвърляне. Е, сега поне щяха да го споменат в някоя от бележките под линия към поверителните исторически записи на ЗАТ.

Дали след неуспеха с него биха опитали да изпратят друг агент? И ако станеше така, нямаше ли онзи да се провали заради взривения трон в коридора на гъсениците? Изобщо, как работеха жреците с плочата в облегалката? Как...

Отвори очи. Пред погледа му беше дъното на ямата и той видя какво го бе изтръгнало от дрямката. По стените със съскане се свличаше пясъчен поток. Някой стоеше горе върху могилата. Кенрик пропъзля към Николе. Притисна устата й с длан и я разтърси за раменете. Когато видя, че очите й се отварят и в тях проблесва смислен поглед, Кенрик посочи към ямата. Пясъчният поток бе стихнал; навярно и онзи отгоре се ослушваше.

Внезапно в ямата се стовари един от овидите и перките му завихриха остатъците от пръст, които гъсеницата не бе успяла да слепи.

Прашният облак беше рядък и не достигаше вътрешността на тунела. Но можеше да послужи за прикритие на друга атака. Кенрик мрачно зачака с оръжие в ръка.

Очакването му свърши, когато някаква тъмна фигура скочи долу и изрита встрани въртящия се диск. В полумрака припламна огнен език, но Кенрик бе стрелял в същото време... и по-точно. Нападателят избухна, пръсна се на кървави парчета. Николе изкрещя и заудря с длани по рамото на Кенрик, отмахвайки късметата тлеещ плат там, където лъчът на противника бе обгорил туниката и кожата под нея. Все пак Кенрик бе жив, а врагът мъртъв.

Бродниците нямаше да се откажат след първия опит. Кенрик изскочи навън, завъртя се и безредно обсипа върха на насипа с широка огнена дъга.

Именно яростта на тази атака му донесе успех. Раздаде се отчаян писък. Точно над входа на тунела той видя един мъж да се олюлява назад, прикривайки лицето си с длани.

„Бродник“, определи Кенрик. Но другият, превърнат в безформена купчина край тунела, не беше от бродниците. Кенрик пристъпи към мъртвеца. Лицето му беше оцеляло и веднага ставаше ясно, че не е нито от Ланаскол, нито кавинец. Кожата имаше блед зеленикав оттенък, оредялата коса беше прошарена. Човек, но от друга планета. Останките от дрехи напомняха космонавтска униформа. Преодолявайки отвращението си, Кенрик претърси трупа.

Не откри почти нищо освен обгорял колан, на който бяха закачени множество прибори или инструменти, но сега всички те се бяха превърнали в безформени буци разтопен метал. Нищо не подсказваше откъде е дошъл. Гибелта му не само ги бе спасила, но им осигуряваше и второ оръжие. За разлика от първото, то беше по-малко, с късо дуло и без оптически мерник. Кенрик го взе и се върна при Николе.

Най-много го вълнуваше въпросът как двамата нападатели са стигнали до тях. Виждаше само един логичен отговор – някой бродник трябва да бе кацнал наблизко. И може би летящото влечуго се канеше да даде тревожен сигнал на цялото ято.

Нямаше друг избор, освен още веднъж да премине от защита към нападение. Изстрелите му бяха разтопили пясъка по върха на насипа и това щеше да го затрудни в изкачването на гладката кора. Той се обърна към Николе, която все още разглеждаше малкия лъчемет.

– Опитай с кратък изстрел – тук и тук...

Тя се подчини. Лъчът проряза вдлъбнатини за опора при катеренето. После момичето застана на пост в подножието на насипа, докато Кенрик пълзеше нагоре.

На върха той се просна по корем, готов за стрелба. Беше излязъл

тъкмо навреме, за да види как един крилат гушер тронаво се опитва да излети. На седлото между крилете му безпомощно се олюляваше тялото на човек, вкопчен в ремъците.

Кенрик стреля, но макар че задържа пръст върху бутона, изстрелът беше слаб. Натисна отново. Този път лъчът изобщо не излетя. Зарядът на оръжието бе свършил в най-неподходящия момент.

Вместо да улучи главата, Кенрик само бе стреснал и разярил летящата твар. Чудовището се преметна, хвърли ездача и го разкъса с няколко удара на огромния си клон. След това се завъртя и с неочаквано бърз бяг се втурна право към Кенрик.

Кенрик отскочи и се търкулна в ямата.

Грозното летящо влечуго се изкатери по могилата, вдигайки прах като овид с удари на грамадните си криле. Кенрик и момичето се сгушиха в тунела. Стените на ямата пукаха и се поддаваха под ударите на краката и тялото му, докато чудовището се люшкаше насам-натам, провирайки напред дългата си шия в опит да се добере до двете жертви.

Кенрик търсеше пипнешком малкия лъчмет, когато Николе стреля. Огненият език изтръгна от гушера оглушителен крясък. Звярът рухна и запълни ямата.

В същия миг земята се разтресе. Гъсеницата бе кротувала толкова дълго, че почти я бяха забравили, но сега ненадейно се раздвижи. Отново дълбаеше. Върху двамата се посипаха купища пясък и пръст. Те се притиснаха към стената. Отвън крилатото влечуго пищеше и подскачаше, преграждайки пътя им за бягство. След малко щяха да бъдат погребани.

Последва нов мощен удар, сякаш започваше земетресение. Гушерът изтласкваше пясъка навътре в тунела. Зъбатият клон се стремеше към тях. Можеха само да отстъпват назад през камарите прясна пръст. Клонът замахна наново и този път от рамото на Николе потече струйка кръв.

С мъчително усилие Кенрик успя да изтласка девойката зад себе си и се подготви за отпор на следващия удар. Ала нов трус го отметна настрана. Атаката, която очакваше без надежда за спасение, все още не идваше.

Вместо това се раздаде див крясък. Тялото на гушера подскачаше и се люшкаше, като че търсеше свободно пространство, за да се измъкне от ямата.

Кенрик използва скъпоценните минути отсрочка, за да се провере още по-назад в рохкавата пръст. После Николе задърпа рамото му

докато го накара да обърне глава.

– Гледай!

7.

Отпред нахлуваха слънчеви лъчи. От гъсеницата нямаше и следа. Навярно както се бе заровила, така сега пак бе излязла на повърхността. Лазейки на ръце и крака през давещата ги пръст, Кенрик и момичето се повлякоха подир нея.

Пясъчната вихрушка отвън беше по-гъста от тази на овидите. Но и през облаците прах различаха две масивни тела, вкочнени в жестока схватка. Грамадната огнена гъсеница се мъчеше да затрупа летящия гушер в ямата. Кенрик и девойката пропълзяха встрани от пясъчната буря. Доколкото можеха да съдят от видяното досега, гъсениците не бяха месоядни. Но може би крилатите влечуги бяха хищници и сега гъсеницата се защитаваше от древния си враг, попаднал в нейната власт.

Най-сетне бясната пясъчна вихрушка затихна. Сега виждаха ясно гъсеницата – приклепнала, с наведена глава и трескаво трептящи пипала тя се вираше в последните безпомощни движения под огромната камара пръст.

За пръв път Кенрик вдигна поглед към небето. Бродниците бяха изчезнали. Навярно бяха оставили само един пазач, за да се заемат с някаква друга задача. Друга задача?! Дали не се канеха да опитат бомбена тактика срещу отряда на крал Кор?

Когато спомена за тревогата си, Николе извади сферата.

– Гъсеницата... ако успеем да я подкараме...

– Длъжни сме! – възкликна Кенрик, макар да не беше сигурен, че ще могат да контролират гъсеницата след схватката с летящия гушер. Гърчовите под могилата бяха престанали и наоколо цареше спокойствие. Но чудовището продължаваше да дебне мъртвия си враг.

Юздите в ръката на мъжа трепнаха, когато то надигна глава. Пипалата отново провиснаха като чорлава брада. После гъсеницата клекна, за да могат да я яхнат.

С помощта на юздите Кенрик пак я насочи към хребета, които бе забелязал малко преди нападението. Меките ходила затупкаха по пясъка и животното с клатушкане се устреми напред.

В тази ужасна жега Кенрик бе готов да повярва, че кипналият му мозък и възпалените очи пораждат лъжовни видения. Но, присвивайки клепачи срещу слънчевия блясък, той зърна нещо, което едва ли беше само зрителна измама. Вдясно, близо до върха на една от острите

скални кули, искреше странно сияние. А край подножието се издигаха познатите му пясъчни вихрушки, макар че в небето нямаше бродници.

Пръстите на Николе се впиха в рамото му.

– Сигнал!

– Така си и мислех – изпъшка той.

– Не разбираш... това е сигнал от Ланаскол!

– Където има предатели... – възрази Кенрик въпреки желанието си да повярва.

Той стисна здраво малкия лъчемет. Помисли си колко работа би му свършило тежкото оръжие, което сега се полюшваше празно и безполезно в кобура на седлото. Но едно е да искаш, друго да можеш. Кенрик дръпна юздите и гъсеницата послушно зави към премигващия блясък.

Пясъчната буря в подножието на скалата постепенно стихваше. Явно овидите можеха да работят само ограничено време. Когато достигнаха целта, вихрушките бяха престанали. Прашният облак се разсейваше, тъй че не бе трудно да разпознаят мъжете, които се спускаха от канарата.

– Господарю Кор!

Водачът газеше през пясъка към тях. Гледаше Кенрик и гигантската гъсеница с изумление, сякаш не можеше да повярва на очите си.

– Казват, че в пустинята се срещали миражи – бавно изрече той. – Но не вярвам да си от тях.

– Не съм. – Кенрик тръсна юздите и гъсеницата подгъна крака. – Кажете ми, Джирант, идва ли крал Кор насам?

– Да. Той е по-назад... ние сме разузнавачи. Но в небето летят бродници – и те имат властта да вдигат пясъците на бой. Преди малко ни притиснаха тук, после си заминаха. Можем само да се надяваме, че бойците на краля са забелязали огледалните ни сигнали. Но къде беше ти, господарю? Какво е това чудовище, което яздиш? Кралските съгледвачи откряха, че си бил подмамен от вещица... – За пръв път Джирант обърна поглед към момичето.

– Лейди Николе не ме е подмамвала – поправи го Кенрик. – Тя бе пленена заедно с мен. В Ланаскол наистина има предатели. Но не се наричат вещици, други са имената им. Пеша ли дойдохте дотук?

– Не. Когато започна вихрушката, животните се разбягаха.

– Трябва да стигна до крал Кор. Но да ви изоставя сами...

– Тия скали са добро укрепление, сред тях можем да отблъснем дори змийските твари на бродниците, ако решат да ни нападнат. А който дойде пешком, ще го посрещнем с каквото е заслужил!

– С бродниците идват и чужденци, които имат нови, по-страшни оръжия – предупреди го Кенрик. – Стрелят отдалече с огнен лъч. Видите ли нещо подобно – той потупа кобура, – прикрийте се добре зад скалите.

Джирант кимна.

– А може би ще дойдат и ездачи на чудовища като твоето?

– Прав си. Това тук е от техните обори. Добре, ще се постарая да ви пратя помощ колкото се може по-бързо.

– Няма нужда да обещаваш, господарю Кор. Отдавна знаем на какъв човек служим. – Джирант докосна челото си с два пръста. – Нека щастливата съдба язди до теб.

– В каква посока? Трябва да бързам, но накъде?

– Виждаш ли скалната стена на юг... двойният процеп с издатина в средата? Натам тръгни, господарю, снощи бяхме на бивак от другата страна.

Гъсеницата поднови неуморния си тръс. Кенрик често поглеждаше към небето и усещаше между плешките си странна тръпка, сякаш бе обърнал гръб на някаква съдбоносна опасност. Ала от бродниците нямаше и следа.

Никъде не се забелязваха пясъчни облаци. Ако врагът бомбардираше крал Кор, значи битката се водеше отвъд хоризонта. Жегата ставаше непоносима. Кенрик напрегнато мислеше за вода и храна. Не трябваше ли да си поиска от запасите на Джирант?

Николе се притискаше плътно към него. Главата ѝ лежеше на рамото му. Навярно и тя страдаше от жажда.

Кенрик отдавна бе разбрал, че разстоянията в пустинята са измамни. Сега имаше чувството, че колкото повече пътуват, толкова по-далеч се оказват посочените от Джирант възвишения. Дали само му се привиждаше, че очертанятия им се замъгляват?

Чу задания вик на Николе. Откритата равнина пред тях внезапно закипя, надигна се, оживя – отвсякъде заизникваха глави и туловища на гъсеници. Както тяхната бе излязла на открито неотдавна, така и тези се измъкваха от тунелите, по които бяха пътували под земята.

Всяка гъсеница носеше по двама ездачи – един водач и въоръжен боец зад него. Кенрик се помъчи да намали скоростта, но опитите му останаха напразни. Гъсеницата бързаше да догони стадото от себеподобни.

Стигаше само да ги познаят и щяха да бъдат изпепелени. Но като огледа отряда по-внимателно, Кенрик разбра, че никой не носи лъчемет.

Оръжията бяха типични за Валек – черни тръби за изстрелване на малки парализиращи шипове, дълги копия и бойни мечове. Къде бяха лъчеметите? Не достигаха ли за цялата армия? Или доставчиците не се доверяваха на съюзниците си? А може би се канеха да подплашат ланасколската войска само с вида на гъсениците.

Чудовището под тях не проявяваше никакви признаци на умора. Напротив, то прекоси последните редици и се устреми към челото на атаката. Нападателят язدهа в свободна формация, надалеч един от друг. Никой не забеляза новодошлите.

– Приведи се колкото можеш по-ниско – нареди Кенрик на Николе.

Той сам се сниши над седлото. Грубите косми на гъсеницата го шибиха по лицето, острата миризма дразнеше очите и ноздрите му. Можеха само да се държат здраво. Възбудена от компанията, гъсеницата препускаше бясно, подмяташе ги напред-назад, а развените ѝ кичури удряха като стоманени камшици.

Кенрик не смееше да надигне глава, за да огледа ездачите наоколо. Можеше само да стиска седлото и да се надява, че устремът ще ги изведе далеч пред останалите.

Гъсеницата продължаваше да препуска. Кенрик чу крясъци, после се вдигна пясъчна буря. Бяха навлезли в зоната на атаката. Гъсеницата спря и прилегна толкова рязко, че двамата се търкулнаха от седлото. Николе не изпускаше ръката му сред бушуващия пясък. Кенрик хвърли юздите и запълзя настрана. Смътно осъзнаваше, че гъсеницата пак се заравя и трябва да се оттеглят, ако не искат да бъдат погребани. С усилие помогна на Николе да се изправи. После вдигна ръка да скрие от пясъка разраненото си лице и закуцука напред.

Само след няколко крачки налетя на скала – сигурна опора сред непрогледния ураган. Двамата се притиснаха един към друг, вкопчиха се в скалата със затворени очи и се помъчиха да дишат.

Кенрик не знаеше колко е траял кошмарът. Дочуваше яростни гласове и сред тях звучеше бойният вик на Ланаскол. Някой го хвана за рамото и се опита да го откъсне от скалата. Той се помъчи да отблъсне противника без да изпуска нито камъка, нито момичето. Но борбата беше неравна. Издърпаха го настрана.

Едва сега разбра, че пясъчните вихри са престанали. Отвори очи.

Веднага позна емблемите върху туниките. Стражата на крал Кор. Помъчи се да заговори, ала издаде само дрезгав стон. Някой поднесе към устните му манерка. Той жадно отпи.

Ръцете му висяха празни. Къде беше девойката? Мисълта за нея го

накара да се опомни. Той се надигна и успя да седне, подкрепян от бойците.

– Николе?

– Тук е, господарю Кор. Погледни...

Извъртяха го малко и той видя. Николе лежеше на земята, а един от бойците внимателно сипваше вода между устните ѝ. Човекът кимна.

– Жива е, принце. Само е припаднала.

– Къде е крал Кор? – попита Кенрик. – Имам важни вести за...

– Идва насам, господарю.

Отново му помогнаха да се завърти, този път към високия мъж с гербове от скъпоценни камъни на бронята и шлема.

Последните пясъчни вихри бяха затихнали. Слънцето клонеше към залез. В подножието на скалната стена имаше множество плоски издадини, сякаш нарочно изсечени, за да осигурят седалки за чакащите. Кенрик се облегна назад и погледна вдясно, където седеше крал Кор. В пустинната низина под тях все още личаха насипите, под които кротко дремеха заробените гъсеници. Повечето от ездачите им бяха загинали още в началото на битката или лежаха затрупани в тунелите. Останалите бяха взети под стража и офицерите на крал Кор вече пристъпваха към разпити.

– Изглежда – отбеляза кралят – те са започнали сражението съвсем слепешком, щом дори не са знаели за склонността на гъсениците да търсят под земята убежище от пясъчните бури. Много слаба подготовка. И естествен резултат от онова, което ми каза за раздорите им. Впрочем, днешното поражение също ще ги отдалечи от разбирателството.

– Подозрението ще падне върху чужденците, тъй като унищожих трона на оракула с тяхното оръжие. А щом и тия нови снаряди, овидите, донесоха поражение вместо победа, смятам, че вярата в пришълците е окончателно загубена. И все пак, тъкмо от тези оръжия трябва най-много да се пазим.

– От тях и от измяната в собствените ни редици.

Крал Кор свали шлема и разтри слепоочията си, сякаш тежестта го бе изморила. Както повечето ланасколци, той имаше мургава червеникава кожа и тъмнорижа коса. Само над ушите му проблесваха посребрени кичури. Нищо друго не издаваше възрастта, а бръчките по мъжествено-то му лице говореха само за неуморна дейност и дълбоки размисли над отговорни решения.

Докато кралят продължаваше да се взира към пустинята, Кенрик го огледа изпитателно. Добър вид имаше този владетел, чието царство трябваше да оцелее, за да не свърши целият Валек като мъртво пепелище в едно толкова далечно бъдеще, че можеха да го пресметнат само машините от друг свят и друга епоха. Той бе приел изумителния разказ на Кенрик с трезво внимание. А би имал правото да се усъмни, след като го чуваше от полузамаяния си син, който до неотдавна бе лежал тежко болен. Личеше си какъв е бил истинският Кенрик – човек, който вдъхва доверие и никога не му позволява да повехне.

– Тия чуждоземни пришълци искат да получат от жреците руда. Отдавна знаем, че ормът има някои изключително ценни свойства. Магьосниците могат да го използват. А суеверните кавинци го стриват на прах, за да не им стори някой зло чрез рудата. И като стана дума за магьосници, Кенрик, изглежда, че тази Николе доста е помогнала на нашето дело. Ще трябва да я питаме какво би желала... стига да е по силите ни... – Кралят разпери ръце.

– Не вярвам да поиска награда.

Крал Кор тихичко се разсмя.

– Може би. Но рано или късно наградата идва сама. А има и още една жена, която вплете нишки в интригата. Ти не спомена за лейди Яракома освен това, че на съвета на жреците е присъствал неин пратеник, или поне човек, който се е представял за такъв. Странна е тази съдържаност. Самата Яракома напоследък каза доста неща за теб...

– Не се учудвам.

– Да, сигурно не се учудваш. Между другото, тя твърдеше, че разсъдъкът ти още не се е възвърнал след тежката рана. И че лишен от опора си попаднал във властта на вещица, която те използва за своите гнусни цели.

– Нима някой повярва на тия думи?

Досега Кенрик не бе успял да предугади нищо от съдържания тон на краля. Възможно ли беше Яракома да е запазила част от влиянието си?

– В тях имаше известна логика. Потвърждаваха ги някои факти, докладвани от моите съгледвачи. Само че аз имам и други, още по-тайни съгледвачи. На един от тях възложих тайна задача още когато узнах за пръв път, че си пострадал тежко в онази гранична схватка. Добре, че понякога изглеждам по-лековерен, отколкото са ме сътворили великите богове. По-рано лейди Яракома не питаеше дружески чувства към теб – как така ѝ хрумна да бди денонощно над постелята ти, докато береше душа? Добре че нито за миг не ви оставиха насаме.

Кенрик се усмихна.

– За което навярно трябва да благодаря от сърце.

Тих смях отекна в здрача, забулващ лицето на краля.

– Брат ти се е прославил с това, че щом хукне подир някоя фуста, не вижда нищо освен красивото ѝ лице. Няма да го коря. По своему той е храбър и достоен син. Но сложи ли това на главата си... – кралят повдигна шлема, който едва се очертаваше в сенките, – бих се страхувал за съдбините на Ланаскол. Не можем открито да разобличим лейди Яракома, иначе враждата ще разкъса цялото кралство. Мнозина се вслушват в грижливо подбраните ѝ слова. Най-умно би било, ако пратим брат ти да укрепи западните предели и се справи с морските племена. Имам основания да смятам, че жреците на гъсеницата се месят в тамошните ни дела. И тъй като ще прекара най-малко две години из диви и опасни области, той не може да вземе със себе си любимата дама. Тогава тя ще изрази искрено желание да се уедини в Кулата на Седемте мълчания, за да подири там утеха и опора сред Поклонничките на мъдростта.

Кенрик нямаше представа каква е тази кула. Ала не се съмняваше, че крал Кор ще предприеме най-ефикасни мерки, за да укроти коварната си снаха.

– Значи тъй ще е с Яракома. А какво ще правим с жреците, с чужденците, с техния съюз с бродниците и кавинците?

– Ще се надяваме посятото от теб недоверие да пусне корени. Моите съгледвачи са нашрек, поръчал съм им да мътят водата, да наливат масло в огъня, с две думи, да си вършат работата. Бродниците може да опитат атака срещу Ланаскол, въпреки че не ми се вярва. Унищожаването на оракула засега е тежка рана за жреците. А подробния ти разказ ще разгласим широко, като подчертаем, че оракулът вече не може да черпи вдъхновение от подземията. Всъщност този разказ ще се превърне в епос, който да укрепи величието на нашия род. Колкото до пришълците... трябва да узнаем повече за тях. Някои съгледвачи ще работят в тази посока. Разбрахме и колко полезни могат да бъдат гъсениците. Досега пустинните условия са ограничавали властта ни из тия области. Но ако си осигурим разузнавателни отряди от ездаци на гъсеници, ще преодолеем пропуснатото.

Кенрик кимна. Кралят продължи:

– Не казвам, че всичко ще е лесно и че с една битка печелим цялата война. Достатъчно са те обурили граничните бури, за да знаеш, че не е така. Ала не вярвам мрачният им съюз да се задържи дълго. А поединчно можем да се справим с тях. Мисля, че днес решихме съдбата на

Ланаскол. Дължим го на Джирант, който ни предупреди с огледалото си... и на твоите вестии. Отдавна съм разбрал, че в живота винаги има път за храбрите. Сега ще се върнем в Ланаскол, като оставим само разузнавателни постове от ездачи на гъсеници. В града ще изчакаме да се върнат съгледвачите и междуременно ще се подготвим да отблъснем ново нападение на бродниците или пришълците. Та кога не е било така? Човек мисли за бъдното... благоразумният се мъчи да го предскаже. И като стана дума за предсказания, пак се сещам за онази твоя магьосница. Стори ми се забележителна девойка. Не би било зле да я привлечем на наша страна.

Кенрик видя, че кралят го гледа многозначително, но внезапно го налегна такава умора, че вече не го интересуваше какво се крие зад думите. Макар и да не бе изпълнил мисията точно според замисъла на Бюрото, сега Ланаскол имаше сигурна защита и без съмнение крал Кор щеше да остане на трона си...

Кенрик стоеше край завесата. Стайката беше малко по-голяма от онази, в която Николе обикновено посрещаше клиенти. От тежкия плат лъхаше аромат на билки.

– Затънали сме до шия – каза той, без да се обръща към нея. – Кралят заслужава по-добра участ. Смята ме за партньор в бъдещите си планове. Ако ме отзоват и му оставят малоумен идиот – или труп! – той е достатъчно проницателен, за да заподозре нещичко. Съобщи им това. Би трябвало да стане ясно даже на ЗАТ.

– Ясно му е – отвърна тя.

– О, така ли?

Кенрик се завъртя към нея. Но Николе стоеше в най-сенчестия ъгъл и полумракът прикриваше изражението на лицето ѝ. А може би таеше чувствата си зад същата непроницаема маска, с която посрещаше клиентите?

– ЗАТ си призна... ако можем да го наречем признание.

– Призна ли? Какво?

– Че промяната в прехвърлянето е негово дело.

Кенрик пристъпи напред.

– Чуваш ли се какво говориш? – възкликна той.

Не искаше да повярва, това прекалено напомняше една стара тревога, спотаена в дъното на душата му. Страхът, че някой ден компютърът ще престане да взема решения по заповед на хората и ще заработи по

своя воля.

– ЗАТ стигнал до извода, че оракулът не е ключовата фигура. Според него крал Кор се нуждаел от подкрепата на наш оперативен агент. С тази цел променил условията на прехвърляне...

– И избрал мен. Годард бил ли е в течение?

– Никой не знаел... до прехвърлянето. После разбрали, че ЗАТ не е предвидил отзоваване.

– Какво?

– Промяната е извършена по някакъв канал, който техниците не могат да открият... засега. Тъй че няма начин да се завърнеш без риск. Всеки прибързан опит може да доведе до прекъсване на връзката. Не вярвам да настояваш.

– Естествено – автоматично отвърна той, опитвайки да осмисли какво бе сторил ЗАТ. В близко време едва ли щяха да открият необходимия канал. Компютърът си имаше свои начини да заблуди техниците.

– И още нещо – добави Николе. – Днес ЗАТ прекъсна връзката, когато попитах докъде са стигнали нещата. Ако продължава да мълчи, ще трябва да чакаме контакт от тяхна страна.

Той вече бе преодолял първоначалната си изненада и мислите му се проясняваха.

– Все едно, че съм подал молба да ме зачислят за резидент. Изглежда ще трябва да го приема в този дух.

– Ти май не се тревожиш много.

Николе прекрачи в светлината до прозореца и пак се обърна към него. Белезите от преживените изпитания почти бяха изчезнали от лицето й.

– Няма смисъл да призовавам гнева на местните богове върху ЗАТ. – Той опита да се размее и откри, че опитът е съвсем сносен. – Добре де... забравям за Крид Трапнъл и окончателно се превръщам в принц Кор Кенрик. Доста работа ще имам под това име.

– А именно?

– Крал Кор те иска в рода си. Снощи ме подхвана направо, както той си знае. Разбирам тревогата му. Лейди Яракома трудно може да се сочи като гордост за династията, а той би желал да има пръст в избора на следващата жена, която ще влее нова кръв в рода Кор.

Кенрик се усмихна. Лицето на Николе оставаше безучастно, но не и очите й. Те пламтяха като ормова руда. Пристъпвайки към нея, той допълни:

– Стариат е предвидлив и има право. Мисля, че би надхитрил дори

ЗАТ.

После замълча. Предстоеше му по-важна работа.

КРАЙ

© 1970 Андре Нортън
© 1991 Любомир Николов, превод от английски

Andre Norton
Long Live Lord Kor!, 1970

Сканиране: Xesiona, 2008
Разпознаване: NomaD, 2008
Редакция: Mandor, 2008 (#)

Издание:

Андре Нортън. Да живее крал Кор!
Повест. Американска. Първо издание
Поредица „Фантастика Орфия“ №10
СД „Орфия“, 1992
ISBN 954-444-014-3

Съставителство и средговор: Атанас П. Славов
Художник: Дъглас Чафи, 1990
Редактор: Атанас П. Славов
Технически редактор: Ставри Захариев
Коректор: Марина Благоева
Формат 70×100/32. Печатни коли 13.5
Военноиздателски комплекс „Св. Георги Победоносец“, София, 1992
Цена 10.50 лева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10042>]